

Καθίσταται δε της Εξουσίας, Τίτλος και Σέβας.
 — Τιμή ένταξ. δραχ. 48.
 — Ημερησία 24.
 — Τραμηνία 12.
 — Τιμή καταγραφέντος δι' έκαστον στίχον . . . 18. λεπ.
 — Αι συνδρομαί γίνονται ελε τὸ γρασίον της Ἀθηνῆς καὶ δε
 εὐ διάφορα ταχυδρομία της Ελλάδος.

ΑΘΗΝΑ

Διὰ τὴν δατὴν τοῦ ἑκάστου συνδρομητοῦ, τοὺς μὴ πλη-
 ρύνοντες ταχυδρομικὴν ἰσχύα,
 Τιμή ένταξ. δραχ. 54.
 — Ημερησία 27.
 — Τραμηνία 13.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1843.

ΔΙΑΦΩΡΑ.

Πολλάκις ἐζητήσομεν ἡ σύρωμεν τὴν προσοχὴν τῶν πλη-
 ρεξουσίων εἰς τὴν δεινὴν ὕσιν εἰς τὴν ἐποία εὐρίσκαται ἡ ἡμε-
 ρον ἡ κοινωνία μας διὰ τὴν ἀπεγνωσμένην πολιτικὴν κατάστα-
 σιν της ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν περὶ ἡλίου ἐλπίον εἰσχευόμεθα. Καί
 εἰ ἐσωτερικαί, καὶ εἰ ἐξωτερικαί λόγοι τοὺς ἐποιοὺς ἐξήθισαμεν
 δὲν ἔκαμεν εἰς τὸν ἐγγράφον πολλῶν ἐκ τῶν πληρεξουσίων
 τούτων καμμίαν ἐντύπωσιν· περιμένον φάνεταί νὰ ἰδῶν κλο-
 νίζομένην τὴν κοινωνίαν μας, καὶ τότε νὰ ἔλθουν εἰς συναίσθησιν.
 Αἱ σημεριναὶ εἰδήσεις τὰς ἐποίας ἔχομεν ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας
 δὲν εἶναι τόσον εὐχάριστες τινὲς κακοποιοὶ ἤρξαντο νὰ ἐνεχλοῦν
 τοὺς ἡσυχούς πολιτας ἐμψυχώσαντες εἰς τοῦτο ἔχει μόνον ἀπὸ τὴν
 σημερινὴν μας κατάστασιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἀβράνειαν
 τοῦ ὑπουργείου τὸ ἐποῖον περὶ παντὸς ἄλλου πράγματος φροντίζει
 πλὴν τῆς ἡσυχίας καὶ εὐταξίας τοῦ τόπου. Αἰσπρὸς τοὺς πληρε-
 ξουσίου φαίνεται ῥαβδουργίαι τοῦ εὔρει ἀρκεταὶ νεκρόνουν τὰς
 περὶ τῆς ἡσυχίας τοῦ κράτους δυνάμεις τοῦ ποῦ θίλουμεν δὲ
 καταντῆσαι, ἂν διερχέσθῃ ἀκόμη πολὺ ἡ σημερινὴ μας κατάστα-
 σις, ἡμεῖς δὲν τολμῶμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν πρέγνων μας,
 ὅχι διότι φοβούμεθα τοὺς ἐν τοῖς πράγματι ἢ τοὺς ἐννοούμενους,
 ἀλλὰ διότι δὲν εὐαριστούμεθα νὰ γεννώμεθα μάντις κατῶν.

— Ἡ ἐπὶ τῆς συντάξεως τοῦ ἱεροῦ τοῦ Συντάγματος Επι-
 τροπὴ δὲν ἐτελείωσι ἀκόμη τὸ ἔργον της· καὶ καθὼς συζητεῖ τὰ
 διάφορα τούτου ζητήματα, δὲν προδλέομεν ποῦ θίλει καταντῆσαι.
 Λέγεται, ὅτι καταγίνεται τὴν εἰς τὸ ζήτημα τὸ περὶ συνθίσεως
 τῆς Γερουσίας καὶ τῶν ὕρων, κατὰ τοὺς ὁποίους θίλει γίνεσθαι ἡ
 ἐκλογὴ τῶν Γερουσιαστῶν. Λέγεται δὲ, ὅτι, κατὰ τὸ παρὸν, εἴ ποτε
 οὗτοι θίλουν περιορίζεσθαι εἰς τοὺς διαπρίψαντας εἰς τὴν ἀγῶνα
 ἀλλὰ μετὰ δεκαετίαν, ἀρνεῖται εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὰς Βουλὰς
 νὰ χάσουν ὁποίας τροπολογίας ἤθελον ἀπαιτῆσαι αἱ περιστάσεις
 ἐκείναι.

— Αί εἰς τὴν πόλιν μας νυκτοκλαυτοὶ ὄλοντο ἐξακουσθῶν, χάρις εἰς τὴν ἐπιγνώμην τῆς δημοτικῆς μας Ἀρχῆς, καὶ πρὸ πάντων τῆς Ἀστυνομίας μας. Δὲν γνωρίζομεν, ὅμως τί πράττει καὶ ἡ χωροφυλακή. Μήπως μὲ τὸν νέον διοργανισμὸν τῶν ἐπιθεωρητῶν ἔχασε καὶ αὐτὴ τὴν ἐνέργειάν της; Μολονότι ἡ φρουρὰ τῆς ἀστυνομίας ἐξοπλισμένη, μολταῦτα οὔτε φρουρὰ περιπατεῖρα φαίνεται, ἀλλ' οὔτε ἡ προτέρα της ἐνέργεια ὑπάρχει. Ἀλλὰ δὲν ἐμάθκαμεν περιεργόν τι νατὴ τούτην; Μόλις τρεῖς ἢ τέσσαρες, μᾶς εἶπεν εἷς, ἀπὸ τοῦς εἴκοσι περιπλῆον κλητῆρας, ἐδόθησαν ὑπὸ τῆς διαταγῆς τῆς ἀστυνομίας, οἱ δὲ λοιποὶ εἴτε δὲν ὑπάρχουσιν, ἢ καὶ ἂν ὑπάρχουν, φυλάττουν, λείγουν, τοὺς ὑπουργοὺς, καὶ οἱ φύλακες οὗτοι τῶν γενναίων ὑπουργῶν μας δὲν φαίνονται. Πολλοὶ ἐνόησαν ὅτι ἄρχισαν πάλιν τὰ παλαιὰ λεγόμενα ῥάττις τινὲς τῶν ὑπουργῶν αὐτῶν· πλὴν τοῦτο δὲν πιστεύεται τόσον εὐκόλως· ἐπιθυμητὸν ὅμως εἶναι νὰ ἐξετασθῇ τὸ πρᾶγμα, καὶ νὰ παρατηρηθῇ, ἂν τοῦ λήξιτον δὲν δίδονται τὰ ἐξόδα ταῦτα, ἢ ἂν εἰδῶνται ποῖοι τὰ λαμβάνουν.

— Ἡ ὅλως ἀπὸ ἐθνικῶν καὶ φιλοπατρικῶν κινουμένη Μαρτυρικὴ Ἑλληνίς μᾶς ὑβρίζει, διότι δὲν ἐξυβρίζαμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἀπειταλμένον εἰς τὰς συμπάχους Δυνάμεις ἀπὸ μέρους τοῦ Βασιλέως τῆς Βουλρίας Πρίγκιπα Βαλλερτείν, ἢ καὶ διότι τὸν εὐχαριστήσαμεν, ὡς συμπράξαντα εἰς τὸ περὶ τῶν βάσεων τοῦ Συντάγματός μας συνταχθῆν ἐσχάτως εἰς Λονδίον Πρωτόκυλλον, βάσεις, αἵτινες, καθ' ἡμᾶς, φέρουσιν ὅλην τὴν εὐλαρίθειαν, καὶ αἵτινες ὑπαγορευμέναι ἀπὸ τὴν πείραν μᾶς ἐπιδοψιλεύουσιν τὰ συνταγματικὰ κατὰ τῶν ὁσῶ μεγάλων ἐπικρατειῶν Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, μᾶς ἀπαλλάττουν δὲ καὶ ἀπὸ τὰ ὑμπερτίμματα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡ πείρα ἀπειθαρχεῖται. Πλὴν ἡ σφόδρα συνταγματικὴ Ἑλληνίς δὲν εὐχαριστεῖται, φαίνεται, μὲ αὐτὰς τὰς ἐλευθερίας. Ἀλλ' ἄρα γὰρ κινεῖται τῇ ᾗ ὄντι ὁ συντάκτης τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἀπὸ ἀληθείας συνταγματικὰς ἀρχάς; Εὐλαρινῶς καταφέρεται κατὰ τῶν Βουλρίων ἐκείνων, οἵτινες μᾶς ἐπροξένυσαν τῇ ᾗ ὄντι μὲν κακὰ, ἢ ἀπλῶς νυνεῖται ἀπὸ δημοκρατίαν καὶ ἀπὸ τῶν ἐπικρατοῦντων εἰσέτι παροξυσμῶν; — Ἄν ἐξετάσωμεν τὴν ἀρχὴν τοῦ διαγωγῆν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος συντάκτου, δὲν τὴν εὐρίσκωμεν τόσον συνταγματικὴν, οὔτε ὅταν ὑπερβαίνει τὸν ἀέμνηστον Βιάρν, οὔτε ἀκολουθῶς· ἔπειτα μήπως καὶ αὐτὸς δὲν ἐπρόσφερε λιθωνωτὸν εἰς αὐτὴν τὴν Βουλροκρατίαν; μήπως ἔμεινε ξένος καὶ ἀμέτοχος τῶν κακῶν, ἐντυφλώνων ὁποῖον καταφέρεται σήμερον τόσον σφόδρως; Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῆς Οὐκρανίας Γραμματεῖαν, ἀντὶ λιθωνωτοῦ, ἐπρόσφερεν εἰς τὴν Βουλροκρατίαν ἄλλα, ὅχι εὐώδη, θυμιάματα, ἀλλ' ἀρετὴν ἣμπορεῖ νὰ ὀνομάσῃ τις τὴν διαγωγὴν τοῦ ταύτην;

Ἄλλ' εἴτε ἀπομωραμένη, εἴτε ἀνελύθερος φαίνεται σήμερον εἰς τὰ ὅμματα τῶν σφόδρα πατριωτῶν ἡ Ἀθηνᾶ, αὕτη εἰς ἀρχῆς ἀνέλαθε μὴν τὴν πάλιν τοῦ Συντάγματος. Ἐξήτει νὰ κυβερνηθῇ συνταγματικῶς ἡ Ἑλλὰς καὶ ποτὲ δὲν ἤλκεν φάναι· ἀλλὰ βασιλευσμένης τῆς Ἑλλάδος ἐξήτει καὶ τὸ Σύνταγμα αὐτῆς νὰ ἦναι μοναρχικόν, καὶ ὅχι ἀλλόκοτόν τι καὶ νέον τι εἰς τὸ εἶδος του. Τῆς αὐτῆς λοιπὴν ἀρχῆς πρεσβεύει καὶ σήμερον, καὶ δὲν ἔχει εὐλαρινῆς πρὸς τὸ ἔθνος, ἢ ἂν παρακινήσῃ καὶ αὐτὴ ἀπὸ σκοποῦς πατριωτικοῦς, ἢ ἰδιωτελείς, ὁ καιρὸς θίλει τὸ ἀποδείξει, καθὼς θίλει ἀποδείξει καὶ ποῖοι ἀληθῶς ἦσαν καὶ εἶναι οἱ εὐλαρινεῖς φίλοι τοῦ ἔθνους, καὶ ποῖοι οἱ ὀλετῆρες του.

— Δὲν ἐξεύρομεν ἡ ἀληθείη, λέγεται ὁμοίως ὅτι ἡ προπαιδευτικὴ καὶ ὅλη ἀνωτέρη παιδεία, ἥ τὰ ἔξοχα αὐτῆς ἀριστεύουσιν ὅλως εἰς τὴν κυβέρνησιν. Ἀλλ' ἂν μᾶλλον συγχωρήσουν οἱ φιλελευθέροι μας πληρεξούτοι νὰ τοὺς περὶ τὴν παιδείαν, ὅτι ζητοῦν τὰς ἐθνικὰς ἐλευθερίας οὐκ ὅσον ὑπάρχουσιν, καὶ τὰς καταπατοῦν ὅπου ὑπάρχουσιν. Ἡ παιδεία πρέπει νὰ ᾖ ἐλευθέρη, καὶ πᾶς ὅμιλος, πᾶσα ἐπαρχία καὶ πᾶς νομὸς νὰ δύναται νὰ ἀνεγείρῃ πνευματικὰ εἴδους ἐκπαιδευτικὰ καὶ καταστήματα, καὶ νὰ προσλαμβάνουν εἰς αὐτὰ διδασκάλους τῆς ἐκλογῆς τῶν καὶ ἂν ἡ παιδεία σήμερον χωρὶς τῆς βοήθειας τῆς κυβερνήσεως ὅσον δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰς διαφόρους ὁμίλους, ἐπαρχίας καὶ νομούς, ἔπρεπε νὰ εἰποῦν, ὅτι ἡ κυβερνήτης χρειάζεται νὰ βοηθῇ τὴν παιδείαν καὶ νὰ συντρέχῃ εἰς τὰ ἔξοχα τῶν ἀπὸρίων ὁμίλων, ἐπαρχιῶν καὶ νομῶν πρὸς ἐξέπλάνωσιν τῆς παιδείας αὐτῆς. Ἄς περὶ τὴν παιδείαν καλῶς οἱ θεσμοθετήται, ἂν ᾖ δυνάστην νὰ ὑπάρξῃ μέγας καὶ ἐλευθέρη παιδεία, ἡ πρώτη βῆσις τῆς πολιτικῆς μας ἐλευθερίας, ὅταν ᾖ ἀπεριωμένη ὅλως διόλου εἰς τὰς χεῖρας τῆς κυβερνήσεως, καὶ ἂν μὴ τοιαύτη διάταξις συμφωνῇ μὲν ἐλευθέρου ἔθνους φρόνημα.

Εκδόται δε της Εξουσίας, Τετάρτην καὶ Σάββατον.
—Τιμὴ ἑταίρα δραχ. 48.
— ἡμερησία 24.
— τρομερία 12.
—Τιμὴ καταχωρήσεως ἑξ ἑκάστου στίχου 48. λεπ.
— Αἱ συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἀθηνᾶς καὶ εἰς
τὰ διάφορα ταχυδρομεία τῆς Ἑλλάδος.

ΑΘΗΝΑ

Διὰ δὲ τοὺς ἑταίρας τοῦ Κράτους συνδρομητὰς, τοὺς μὴ ἀλη-
θινῶς ταχυδρομικὰ ἢ οἷα,
Τιμὴ ἑταίρα δραχ. 64.
— ἡμερησία 27.
— τρομερία 11.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΙΝ 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1843.

Ἐγγύζει, ὡς φαίνεται, εἰς τὸ τέλος τῆς ἡ σύνταξις τοῦ σχε-
δίου τοῦ Συντάγματος· ἀλλ' ἀκολούθως θίλει συζητηθῆ καὶ ἀπὸ
ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, διότι τέσσαρα μόνον ἐξ αὐτῶν
εἶχον ἐπιτροπιοθῆ τὴν σύνταξιν τοῦ. Ἄν δὲ νῦν τὴ πλειοψηφίαν
τοῦτου ἄρθρου συνετάχθησαν καὶ ἐσυζητήθησαν παρόντων ὅλων
σχεδὸν τῶν μελῶν, ἀπαιτεῖται ὁμοῦ καὶ γενικὴ ἐπιθεώρη-
σις αὐτοῦ παρ' ἑλῶν ὁμοῦ, καὶ ἡ ἐπιθεώρησις αὕτη, βεβαίως,
δὲν θίλει γίνεαι τόσον ὀγλήγορα· ὥστε ἀμνηστέω, αἶ καὶ
τὴν ἐρχομένην τετράδην θίλει εἰσελθεῖ εἰς κατὰστασιν τὸ σχε-
διον νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν Σύνοδον.

Οἱ συντάκται τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος σχεδίου ἀπήντησαν πολλὰς
δυσκολίας εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου ἀνεφίρουνται τὰ προσόντα τοῦ
πολίτου, καὶ τὰ προσόντα μάλιστα ἐκεῖνα, μετὰ τὰ ὅποια ἐνόμισαν
ὅτι πρέπει νὰ περιβάλλουν τοὺς μέλλοντας νὰ καθέξουν. δικαιο-
ματικῶς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς πολιτικὰς θύσεις, τὸς ὅποιας
τινὲς ἀπὸ τοὺς κυρίους πληρεξουσίου προσπαθοῦν νὰ περιορίσουν
ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς γεννημένους κατὰ τὴν ἐλευθέρην Ἑλλάδα
Ἕλληνας ἀποκρύοντες τοὺς λοιποὺς ἀπὸ αὐτὰς.

Ἄν ἐξετάσωμεν, βεβαίως, τὴν διαγωγὴν τῶν προτέρων κν-
σερήσεων, εὐρίσκωμεν, ὅτι εἰτεχώρησαν πολλὰ κατὰ κράτος, αἰτι-
νὲς μέγρι· τινὲς ἤμποροῦν νὰ δικαιολογήσων τὰ κινήματα ταῦτα
τῶν αὐτοχθόνων. Ἢ Ἑλληνικὴ πολιτεία, χρεωστούμεν νὰ τὸ ὁμω-
λογήσωμεν, ἦτο ἔως πρὸ ὀλίγου περίφορος γὰρ ὅραται. Ἢ δὲ
ὅστις θελε παροντισθῆ μετὰ κάμψιν μάλιστα συστατικὴν ἐπιστο-
λὴν, εἰδόντες ἐν ὅλῳ νὰ καθέξῃ, θέτει εἰς Γραμματεῖαν τινὰ, καὶ
οὐδὲ ποτὶς ἐξετάζεται ἂν ἦτο Ἕλληνας ἢ ξένος. Πολλοὶ καὶ
παρὰ τῶν Πειραιῶν ἐδιωρίζοντο, ξένου ὄντος, εἰς θέσεις πολιτι-
κὰς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πολλοὶ μάλιστα ἐθεώρουν τὰς πολιτι-
κὰς ταῦτας θέσεις, ὡς ποτὲ τὰς τῆς Βλαχγομπούδανίας, ὅπου
ἐπρεπε οἱ ἄποροι διὰ νὰ εὕρουν πόρον εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν ἡγε-
μονικῶν αὐτῶν, πρᾶγμα τὸ ὅπερον τόσον εἶναι ὀλέθριον, ὅσον
ἀνυπόφορον εἰς τοὺς ἀλλόθις πολίτας πάσης πολιτείας, καὶ πολι-
τείας μάλιστα αὐτοχθόνου. Καὶ ποῖον ἐγγράειν λ. γ. ἔμπορε
νὰ δώσῃ περὶ τῆς καλῆς διαγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἄγχετος

καὶ ἀγνωρίστους εἰς ἓν τὸν, διὰ τὴν καθέξιν καὶ πολιτικὴν ἀρχὴν, καὶ τὸ παρεξοχότερον, πρὶν ἀρμόειν ἢ ὑπάρξειν, ὅταν αἱ μὲν δημοτικαὶ καὶ ἄλλαι μικραὶ ἐπιτίπτοι ἀρχαὶ ᾖσαν ἀποκλειστικῶς ἀραιομέναι εἰς τοὺς δημοτάς ἢ ἐπιτάτους, αἱ δὲ ἀνώτεραι θέσεις, ὡς καὶ αἱ τῶν Γερμανικῶν αὐτῶν, αἱ τοῦ Σιμετσλίου τῆς Ἑπικρατείας, καὶ λ. ἐνερπισταί, τοὺς πάλαις εἰς τοὺς γρόντας;

Ὅλα ταῦτα τὰ ἀπορίματα χρεωστῶν, βεβήκως, νὰ προλάβουν οἱ συντάκτοντες τὸ σχίσμα τοῦ συνταγματικοῦ γάρτου· δεῖ εἶναι ὅμως ὁρῶμεν, δεῖ εἶναι δίκαιον ὅτι συμπίπτει νὰ καταντήσωμεν ἀπὸ τῆς ἐν εἰς τὸ ἄλλο ἕκρον· διότι, καθὼς τὸ παρελθὸν σύστημα ὡς μὴ δίκαιον δὲν ἐβλήθη νὰ στερηθῇ, οὕτω καὶ πᾶν ἄλλο τὸ ὁποῖον δὲν συνάδει μὲ τὰ γενικά τοῦ Ἑλληνικοῦ συμπίπτει, μὲ τὰς ἀνάγκας καὶ τὴν ὀλιγαρχωπίαν τοῦ τόπου, δὲν ἔμπορῇ ὡς πρὸς νὰ διατηρηθῇ πάλιν γρόνον, δὲν ἔμπορῇ νὰ ὑπάρξῃ ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἀποκλειστικοῦ πνεύματος· ἔχοντες τὴν νίκην ἱστορίαν μας, ἥτις μᾶς δεικνύει, ὅτι, μὲ ὅλον τὸ ἀποκλειστικὸν τοῦτο πνεῦμα τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἐλλείπει ἀπὸ τὴν χειρὰν τινῶν, δὲν κατορθώθη ὅμως ἄλλο εἰμὴ τὸ νὰ ἀποκλεισθῇ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, καὶ νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὴν σκοπὴν τὴν ὁποῖαν προέβλετο. Ἢ πεῖρα λοιπὸν αὕτη ἔπρεπε νὰ τοῖς ὁδηγήσῃ καὶ τῶρα εἰς τὸ νὰ προτιμήσωμεν τὴν μετρίτητα, ἐπειδὴ τὸ μέτρον εἶναι καὶ δίκαιον, καὶ τὸ δίκαιον εἶναι καὶ στείρον.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα λ. γ. πᾶς πολιτογεννημένος Ἕλληνας ἔμπορῇ νὰ ἀπολαύῃ τὰ ἀστυκὰ δικαιώματα μετὰ τριτίαν τῆς ἐγκαταστάσεώς του εἰς δῆμόν τινα, ὅταν ἡ διαγωγή του ἤθελεν εἶσθαι ἀνέγκλητος· τὰ λοιπὰ πολιτικὰ δικαιώματα, περὶ τῶν ὁποῖων κἀνείς νόμος δὲν ὥριτέ τι ἀκόμα, ἔμπορῶν νὰ ὁρισθῶν ἀπὸ τὸ σύστημα, ὡς δικαιώματα καταστατικά. Καὶ ἂν τὰ ἀστυκὰ δικαιώματα, ἀπολαύῃ ὁ πολιτογεννημένος μετὰ τρία ἔτη, τὰ καταστατικά, δηλ. τὸ δικαίωμα νὰ γένῃ ἀντιπρόσωπος ἢ βουλευτής, ὅταν ἔγῃ καὶ τὰ ἄλλα πρῶτοντα, ἢ καὶ νὰ λάβῃ σημαντικὴν τι ὑπουργήματα εἶναι δίκαιον νὰ μὴν ἔμπορῇ νὰ τὰ ἀπολαύῃ ἂν τοῦλάχιστον δὲν ἤθελε κατοικῇ μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς τινὰ ἐπαρχίαν τοῦ Κράτους ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ, ἀποκτείνῃ ἀκίνητα κτήματα, καὶ τέλος, ἂν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἡ διαγωγή του δὲν ἤθελε δειχθῇ ἀνέγκλητος. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν μετὰ ἑπτὰ ἔτη, ἔχει τὸ δικαίωμα πᾶς ξένος νὰ γένῃ καὶ ἀντιπρόσωπος, ὅταν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἡ διαγωγή του ἀπεδείχθῃ τιμὴ μετὰ ἐνέκ νὰ γένῃ γερουσιαστής, καὶ μετὰ δεκατίσσερα, καὶ πρόεδρος τῶν Ὁμοσπονδίων πολιτειῶν. Ἄν λοιπὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον οἱ ὅλως δυνάμει ξένοι ἀπολαύουν ὅλα τὰ δικαιώματα εἰς τὸ διάστημα τῶν χρόνων τούτων, εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ ὁμογενεῖς, οἱ πολλὰ παθόντες ὡς ἐξ αὐτῆς μας τῆς ἐπαναστάσεως, εἶναι δίκαιον νὰ ὑποφέρουν

πλειότερους περιορισμούς; ή μήπως ό τόπος εκείνος είχε μεγαλύτεραν ανάγκην κατοίκων από τον ιδιόν μας; Διό τό αλήθες της πατρίδος μας συμφύρον, διά νά στερεώσωμεν τήν πολιτείαν μας επί άκρα-δάντων θεμελίων, και νά τήν διευθύνωμεν προς τον προορισμόν της, πρέπει, βεβαίως ν' απεκδυθώμεν τήν όλιθρίαν προς τήν πρόδον των κοινωνιών άτομικήν ιδιοτέλειαν, πρέπει νά είμεθα μετριοπαθείς, και φιλογενείς, και νά εκτεινώμεν ήμεεις αύτοί τήν χείρα προς βοήθειαν των όμογενών μας, και όχι νά αποκρούωμεν τήν χείρα αυτών εκτεινομένην πρό ήμας. 'Αλλά όμως πολλάκις έκινδυνεύσαμεν νά έξοντωθώμεν ένεκα του περιορισμένου πνεύματος των πρώτων φερόντων εις τον άγώνά μας πολιτικών. Η ιστορία της επανάστασώς μας είναι άκόμη ζωντανή, και και αυτήν εύνάμεθα νά φέρωμεν μυρία παραδείγματα, διά νά αποδείξωμεν ότι ή μόνη μας δυστυχία ήτο ό περιορισμός μας νοός και ή έλλειψις του γενικού πνεύματος· και ήμπορούμεν νά βεβαιώσωμεν τινάς κυρίως, ότι, ένόσω δέν απάλλαχθώμεν από αυτό, έλπις σωτηρίας δέν υπάρχει.

Παρά τήν πειρασμόν του αύτοχθονισμού επεσχήλησε και επασχολεί ακόμη τήν επιτροπήν του Συντάγματος ή σύνοψις της Γερουσίας, έπειδή μεγάλη πλειονότης απεράτισε τήν κατεύθυνσιν αυτής. Όλη ή φιλονεικία είναι σήμερα, άν οι Γερουσιασται πρέπει νά εκλέγωνται από τήν Βασιλέα, υπό όρους, ή από τήν λαόν. 'Αλλά άς μή νομίσω τις ότι οι θέλοντες τήν Γερουσίαν εκλεγμένον από τον λαόν κινούνται από άρχάς· μηδόλως! οι άνθρωποι ούτοι κινούνται από τό ίδιον του σφύδρου αύτοχθονισμού πνεύμα· θέλουν ώστε όλαί αί θέσεις των Γερουσιαστών, Βουλευτών, ύπουργών, ύπαλλήλων και λοιπών νά ήναι αποκλειστική ιδιοκτησίς, όχι των ανθρώπων του αγώνος έν γένει, αλλά ιδίως αυτών των κυρίων, των προσπαθούντων νά αποκλείσουν και αυτούς τους συναγωνιστάς των από παντό ύπουργόματι. Από αυτές λοιπόν τάς άρχάς ώρμώμενοι οι κύριοι ήρχισαν από τά πρώτα άρθρα του σχεδίου τήν διαστροφήν, και μετά ως προς τά πρώτα του πολίτου, ήτοι διαστροφή δέν γνωρίζομεν όποι' απήτελέματα θέλει ερείς εις τήν γενικήν της

Συνόδευτοχτήσιν· έν τοσοούτω οι άνθρωποι του αγώνος, και οι πληριζόντιοι μάχιχοι εκείνοι, των όποίων αί έπαρχίαι έμειναν έξω των ευρίων της Ελλάδος, δέν ήμπορούν, βεβαίως, νά μένουν άδιάφοροι, αλλά ούτε νομίζομεν ότι είναι δυνατόν πλέον νά επαναπαύονται εις τήν διάθεσιν τινών κυρίων, άφοϋ παρετήρησαν προφανώς τό πνεύμα τό όποιον θέλει νά κυριεύη εις τήν σύνταξιν του Συντάγματος. Έπειτα πώς νά μένουν άδιάφοροι, όταν έχουν υπέρ έκυτών έθνικά ψήφισματα και τήν άδιεφιλονείκητον καθιέρωσιν των δικαιωμάτων των;

'Αλλά ως νά μήν έρθουν όλα ταύτα, παρουσιάζονται και οι

σφόδρα πατριώται με τὴν μίαν των Βουλὴν, ἐκφραδίζοντες ἑτάς
μεγαλητέρας ἀλογίας κατὰ τῆς Γερμανίας, καὶ προσπαθοῦντες νὰ
ἐρεθίσουν τὸ κοινὸν μετὰ τὴν μεγαλητέραν δημοκρασίαν κατ' ἐκεί-
νων οἵτινες ἀγαποῦν εὐλικρινῶς τὸ ἔθνος καὶ οἵτινες ἐπιθυμοῦν νὰ
στηρίξουν τὴν πολιτείαν μας ἐπὶ ἀκράδαιτων ῥύσσεων. Ἄν οἱ Κύ-
ριοι οὗτοι θυμολοῦν μετὰ πεποίθησιν καὶ ἴδεν κινεῖνται ἀπὸ ἐπιβουλὴν
σκηπδόν, τοῦς προκαλοῦμεν νὰ παρουσιασθῶν εἰς τὴν δὴμόσιον, ὅχι
μετὰ φωνασκαίας, ἀλλὰ μετὰ λόγους, καὶ μετὰ τοῦς λόγους τοῦτους νὰ
ζητήσωμεν νὰ φωτίσωμεν καὶ ὅχι νὰ διαστρέψωμεν τὴν κοινὴν
γνώμην. Ταῦτα πρὸς τὴν παρὴν πρὸς τοῦς ὑπερχαραττάς τῆς μιᾶς
Βουλῆς, ὅταν δὲ θελήσουν νὰ καταβῶν εἰς τὴν τράδιον μετὰ λόγους
καὶ ὅχι φωνασκαίας τότε, ἃς περιμένουν καὶ ἡμεῖς, εἰς τὴν λο-
γικὴν πάλιν ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς τὴν τῶν δημοκρατιῶν.

Εκδόται δις τῆς ἑβδομάδος, Τετάρτην καὶ Σάββατον.
 —Τιμὴ ἑταίρα δραχ. 18.
 — ἡμερησία 21.
 — ἡμερησία 12.
 —Τιμὴ καταγραφῆς δι' ἑκατοντὸν σελῶν . . . 18. λεπ.
 —Αἱ συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἀθήνης καὶ εἰς
 τὰ διάφορα ταχυδρομεία τῆς Ἑλλάδος.

ΑΘΗΝΑ

Διὰ τὸν τοῖς ἑταίροις τοῦ Κράτους συνδρομητῆς, τοῖς μὴ πλη-
 ρύνουσιν ταχυδρομικῶς ἢ οὐκ,
 Τιμὴ ἑταίρα δραχ. 54.
 — ἡμερησία 27.
 — ἡμερησία 14.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1843.

Ἡ ἐπὶ τοῦ Σουλίου τοῦ Συντάγματος Ἐπιτροπὴ ἐτελείωσεν ἀπὸ προχθὲς τὸ ἔργον τῆς συντάξεως, καὶ ἀπὸ ἐχθὲς ἔρχεται ἡ γενικὴ αὐτοῦ συζήτης καὶ συναρμολογία. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπήντησε πάλιν νέας δυσκολίας εἰς τὰ προσόντα τοῦ πηλίτου, τοῦ δυναμείου καὶ λάβῃ πολιτικὴν ὑποῦργημα. Εἰς τὴν περιστάσει ταύτην, νέοι τινὲς ζηλωταὶ τοῦ αὐτοχθονισμοῦ ἀνεφάνισαν μὲ τὰς πλέον ἀρχαίους τῆς ἀπολειστικότητος ἰδέας, καὶ μὲ τοιοῦτον πᾶθος μάλιστα, ὅποιον δὲν εἰδῆσεν οὐδ' ὁ Θεοδύτης Ἠλίας εἰς τοὺς ἱεροὺς Βάβλ.

Εἰς μάτην ἀπέβησαν οἱ λόγοι τοὺς ὁποῖους ἐξέβησαν οἱ πρό-
 νιμοι, ὅτι τὸ συμφέρον τῆς Πατρίδος εἶναι καὶ φανερὸν ἡ πο-
 λιτεία γενναία εἰς τοὺς νέους κατοίκους της, χωρὶς ὅμως πάλιν τὰ
 ὑποφύγη καὶ ἐξευτελισθῶν τὰ προσόντα τοῦ πολίτου, τὰ ὅποια
 πάσα πολιτεία χρειαστεῖ καὶ περιβιάσῃ μὲ τὸν ἀπαιτού-
 μενον σεβασμόν. Καὶ ἡμεῖς συμφωνοῦμεν μ' αὐτοὺς, ὅτι δὲν
 πρέπει καὶ ἀρήτωμεν ἀνοικτὰς τὰς θύρας τῶν ἀρχῶν τῆς πολιτείας
 μας καὶ εἰς τοὺς τυχόντας ξένους ἢ καὶ ὁμογενεῖς· ἀλλὰ δὲν πρέπει
 πάλιν καὶ τὰς κλείσωμεν τοιοῦτοτρόπως, ὥστε καὶ μὴν δύναται
 τις καὶ διαβῆναι ἀπὸ αὐτῆς. Ἡμεῖς πρῶτοι ἐπεκρίναμεν αὐστη-
 ρῶς τοὺς ἀρχόντας μας, ὅταν τοὺς ἐβλέπαμεν περιτρονοῦντας
 τὰ πολιτικά μας δικαίωματα, διὰ τῆς ἀνοχῆς των τοῦ καὶ διο-
 ρίζονται εἰς τὰς ἀρχὰς μας ξένοι, οἱ ὅποιοι, βεβηλῶς, ἐμβαίνουν
 εἰς αὐτάς, ὅχι διὰ καὶ ὑπερηιότητον τὸ ἔθνος, ἀλλὰ διὰ καὶ εὖρουν
 πόρον ζωῆς, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν συμβιβάζεται μὲ τὰ ἀληθῆ
 πάσης πολιτείας συμφέροντα. Πολλάκις κατεκρίναμεν ἀκόμη
 καὶ τὰς πράξεις ἐκείνας διὰ τῶν ὁποίων ἐσυγχώρουν καὶ εἰς αὐ-
 τοὺς τοὺς ὁμογενεῖς μας καὶ λαμβάνουν θέσεις ἀρχῶν ἢ καὶ αὐ-
 τῆς τῆς δικαιοσύνης, πρὶν οὗτοι ἐγγραφεῖν εἰς καὶ ἐν δῆμον, πολι-
 τογραφηθῶν Ἕλληνας καὶ διατρίψουν ἱκανὸν χρόνον εἰς τὴν πο-
 λιτείαν μας, διὰ καὶ γένη γνωστὴ καὶ ἡ διαγωγή των. Τέλος
 πάντων, πάντοτε ὑπερασπίσαμεν τὰ πολιτικά μας δικαιώματα,
 ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦμεν καὶ ἀρνηθῶμεν ὅτι, καὶ ὁ περὶ ἰθαγενείας νό-
 μος εἶναι ἱκανὸς καὶ προλάβῃ ὅλα τὰ ἀτοπήματα, ὅταν ἀρχίσῃ
 καὶ ἐνεργῆται καλῶς. Ὡστε οἱ σπυρινοὶ σφόδρα πατριῶται ἔπρε-
 πε καὶ περιορισθῶσι εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐνέργειαν αὐτοῦ, καὶ ὅχι
 καὶ ζητοῦν καὶ συντάξουν ἄλλον τόσον ἀποκλειστικόν, ὥστε καὶ

ἀποκλείει τοὺς νέους πολίτας ἀπὸ πᾶν πολιτικὴν δικαίωμα διὰ πολλὰ ἔτη, διότι προσβάλλουν μὲ τοῦτο καίριως τὰ συμφέροντα τῆς ὀλιγαρχώπου πολιτείας μας.

Ὁ κύριος Κορυωτάκης μανθάνομεν, ὅτι ἐζήτησε νὰ γένῃ τῶρα καὶ νομοθέτης καὶ, ὅτι αὐτὸς ἀνέλαβε τὴν σύνταξιν τοῦ περὶ Ἰθαγενείας νέου Νόμου. Ὅταν εὐφράινται καὶ ἂν ἀποδώσωμεν εἰς τὸν νέον τοῦτον, δὲν πιστεύομεν ὅμως ὅτι δύναται νὰ συντάξῃ νόμον καλλήτερον τοῦ ὑπάρχοντος· φοβούμεθα μάλιστα ἀμήπως θείλων νὰ τροπολογήσῃ τὸν περὶ Ἰθαγενείας τοῦτον Νόμον, εὐδοκιμήσει εἰς τὴν τροπολογίαν του οὕτως, ὅπως καὶ ὁ διορθώτας τὴν πρὸς τὸν Πασιλέα ἀπάντησιν, μὲ τὴν χαλάρωσιν τῆς ἐνεργείας τῶν θεσμῶν.

Δεύτερον πρόσκομμα ἐπὶ ἤντησεν ἡ ἐπιτροπὴ εἰς τὴν ἀριθμὸν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν θαλασσινῶν νήσων. Ἢ νῆσος Ἰδρυα, αἱ Πέτσει καὶ τὰ Ψυρὰ εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ στέλλουσιν εἰς τὴν Βουλὴν, ἡ μὲν τρεῖς ἀντιπροσώπους, αἱ δὲ δύο ἄλλαι ἀνὰ δύο· τῶρα ἠθέλησαν νὰ ὑποβάλλουν καὶ τὰς νήσους ταύτας εἰς τὸν γενικὸν κανονισμόν, μὴ συλλογισθέντες ὅτι ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεώς μας αἱ νῆσοι αὗται εἶχον ἀναλάβει τὸ ἥμισυ τοῦ ἀγῶνος μας, καὶ, ὅτι οἱ ἐπὶ τῆς ξερᾶς ἀγωνιζόμενοι ἐξώδευαν μὲν, ἀλλὰ τόσα ὅσα ἐτύναζαν ἀπὸ τὰς προσόδους τῶν ἐπαρχιῶν· μ' αὐτὰ ἐπλήρωναν οὗτοι τοὺς στρατιωτικούς, ἐνῷ οἱ κάτοικοι τῶν νήσων τούτων ἐζήντηλιν καὶ αὐτὰ τὰ τάλλαρχά των, πληρύνοντες τὰς ναυτικὰς ἐκτετρατείας. Ἐπειτα ἡ δικαιοσύνη, βεβαίως, εἶναι ἡ μόνη βίσις τὴν ὅποιον χρεωστοῦν νὰ ἀσπασθοῦν οἱ πληρεξούσιοι εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Συντάγματος· ἀλλ' ἐρωτῶμεν, εἶναι ἄρα γε δίκαιον αἱ τρεῖς νῆσοι νὰ ἀναδεχθῶν, ὥς εἴπαμεν τὸ ἥμισυ τοῦ ἀγῶνος μας, νὰ καταντήσουν εἰς ἄκραν ἐνδειαν ἕνεκα τούτου, καὶ τῶρα νὰ χάσουν καὶ αὐτὸ τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον τότε ἀπέκτησαν;

Ὅταν οὗτοι ἀνεδέχθησαν τότε τὰ ἡμίση βάρη τοῦ πολέμου· εἶναι δίκαιον νὰ ἀνταμειφθοῦν τῶρα μὲ τὸ ἐν δεκατηπενμυτηγέριον μόνον τῶν ἐρελημάτων αὐτοῦ; ἢ εἶναι δίκαιον εἰς νὰ καταθέσθαι ἴσον με ἄλλους δεκαπέντε κεφάλαιον, καὶ ἔπειτα νὰ γένῃ ἡ διανομὴ τῶν κεφαλαίων καὶ τῶν ἐρελειῶν αὐτῶν ἐξίσου εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα, καὶ ὅχι ἀνελθῶς τοῦ ποσοῦ τὸ ὅποιον ἕκαστος κατέβαλε; Φίλοι, βεβαίως, τῶν ἐξαίρετικῶν προνομίων δὲν εἴμεθα, ἀλλ' ὅταν αὐτὴ ἡ φύσις τοῦ ἀγῶνος ἦτο καὶ κατήντησεν ἐξαιρετικὴ, πῶς ἤμποροῦμεν νὰ ἀπαρνηθῶμεν δικαιοσύνην πηγάζουσαν ἀπὸ αὐτὴν τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων;

Ἄλλο ἄδικον ἤθελον πράξει, ἂν δὲν ἤθελον παρὰδεχθῆ καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ψυρῶν, διότι μὴ βοηθηθέντες οὗτοι ἐγκλίρωως ἠναγκάσθησαν ἀπὸ ἀνωτέρων δυνάμιν χάριν τοῦ ἀγῶνος μας, ὅχι μόνον νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν τέκνον τοῦτον τῆς γεννήτειράς

των, ὅχι νὰ ἀπολέσῃν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν των. Ἔστι δὲ ὡς ἄξιοι ἐπαίνου οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην ἀντιπρόσωποι τῆς Ἰδρύσεως καὶ Πιστῶν, διότι ὑπεράσπισαν τοὺς συναγωνιστάς των, καὶ διὰ τῆς ὑπερασπίσεώς των κατώρθωσαν νὰ ἀναγνωρισθῇ ἡ δίκαιά των.

Ἀλλ' ὥς νὰ ἦσαν μικρὰ τὰ προκείμενα τὰ ὅποια ἀπῆντησαν οἱ ὀφεισμένοι εἰς τὴν σύνταξιν ταύτην τοῦ σχεδίου τοῦ Συντάγματος, ἐπαρυσίσθη ἕκαστος καὶ ὁ εὐσεβέστατος καὶ θιοσεβέστατος Γραμματεὺς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κύριος Μ. Γ. Σχινᾶς, ὁ διδάσκων ἄλλοτε εἰς Παιδείας φανερῶς, ὅχι μόνον ἀθρησκείαν ἀλλὰ καὶ ἀθείαν, ἐπαρυσίσθη, λέγουσιν, διὰ νὰ δώσῃ χεῖρα ἡρώων πρὸς τοὺς φαρισαίους ὑποκριτὰς, καὶ νὰ προτείνῃ ὅτι ἐπιθυμοῦν, πρὸς χάριν τῆς θρησκείας μας, νὰ παρυσιασθῶν καὶ τινες ἅγιοι εἰς τὴν περὶ τῆς ὁ λόγος ἐπιτροπὴν, διὰ νὰ τὴν πείσουν νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς καλὰ καὶ ἄγια, ὅσα ἂν λέγουν, πράττουν καὶ προτίθενται νὰ πράξουν, διὰ νὰ καθιερωθῶσι ταῦτα καὶ εἰς τὸ Σύνταγμα.

Ἀλλ' ἡ ἐθνικὴ αὕτη Σύνοδος σκοποῦν ἄλλον δὲν ἔχει, εἰμὲν νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ Βασιλέως τὸ πολίτευμα, δηλ. τὰς σχέσεις τοῦ ἄρχοντος πρὸς τοὺς ἀρχομένους καὶ τὸ ἀνάπαιον ἢ σύνοδος ἄρα δὲν εἶναι θρησκευτικὴ, δὲν πρόκειται ν' ἀπορρυσίσῃ περὶ δογμάτων, ἀλλ' οὔτε ἤμορε νὰ ἐπέμβῃ ποτὶς εἰς τὰ θρησκευτικά. ὁ σκοπὸς τῆς εἶναι καθαρὴς κοσμιότης· πρόκειται νὰ συμφωνήσῃ τὸ κοινωνικὸν τοῦ ἔθνους πολίτευμα.

Τὸ ὑποκείμενον πολίτευμα εἶναι πολίτευμα οὐράνιον, τοῦ ὁποίου τὰς βῆσεις ἔθισεν ὁ θεμελιωτὴς καὶ τελειωτὴς αὐτοῦ Ἰησοῦς. Ἡ Βασιλεῖα ἡ ἐμὴ, εἶπεν, οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Τί λοιπὸν ζητοῦν οἱ ἅγιοι νὰ ἀνακατώσουν εἰς τὰ κοσμικά μετὰ τὰ θρησκευτικά, ὅταν αἱ βῆσεις τῆς θρησκείας μας αὐτῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας μας εἶναι ἀναλλοίωτοι καὶ προαπορρατισμένοι, ὅχι μόνον ἀπὸ τὸν θεμελιωτὴν καὶ τελειωτὴν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους του, καὶ ἀπὸ τότες οἰκουμένικας συνόδους τῶν ὁποίων τὰς ἐντολάς, τὰ δόγματα, τοὺς κανόνας κ. λ. π. τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, παριδέχθη ἀνέκαθεν καὶ δεικνύει ὡς τὴν ἱερώτερον κειμήλιόν του, καὶ τὰ ὅποια κήρυξαν τροπολογίαν δὲν ἐπιδέχονται; Ὁ σκοπὸς λοιπὸν τῆς Συνόδου εἶναι καθαρὴς πολιτικὴς, καὶ ἂν ἀναφέρεται ἐπὶ χειρὶ τοῦ συντασσομένου συντάγματος ἡ θρησκεία μας, τοῦτο γρηγορεῖ ὡς ἀπλοῦν χαρακτηρηστικὴν, διότι, τῷ ὄντι, ἐν ἀπὸ τὰ κύρια χαρακτηρηστικά τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους εἶναι καὶ ἡ τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας θρησκεία του. Λέγοντες λοιπὸν, ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους εἶναι ἡ τῆς ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς, ἀποστολικῆς καὶ καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, δὲν συμπεριλαμβάμεν εἰς τοὺς λόγους τούτους καὶ τὰ δόγματα, καὶ

τούς κανόνες και όλα τὰ τῆς ἐκκλησίας μας; τί ἄλλο θέλουν; νὰ προσθέσωμεν εἰς τὸ Σύνταγμα μας, ὅτι πρέπει νὰ ἀνγνωρίσῃ τὴν ἐκκλησίαν μας ὡς αὐτοκέφαλον ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Μεγάλη Ἐκκλησία; Ἀλλ' ὅταν τοῦτο θεωρηθῇ ἀναγκασίον δὲν πρέπει νὰ ζητηθῇ καὶ ἀπὸ τὰς λοιπῶν συναρχαίως αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, τῆς Παλαιστίνης, τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς Ἀντιοχείας, τῆς Κύπρου, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ὁριδίου, τῆς Ἰωαννίνων καὶ λ.; Ἀλλὰ πότε μᾶς εἶπαν αἱ ἐκκλησίαι αὗται ὅτι δὲν μᾶς ἀνγνωρίζουν; ὅταν καὶ αὗται εἶναι αὐτοκέφαλοι, πῶς ἔμπορουν νὰ μὴν ἀνγνωρίζουν καὶ ἄλλας τοιαύτας; ἢ ὅταν τὸ αὐτοκέφαλον, δὲν ἀντίκειται εἰς τοὺς κανόνες τῆς ἐκκλησίας, τί μᾶς ἀναγκάζει νὰ ζητοῦμεν ἀνγνωρίσιν, ἐνῶ μάλιστα ἀμοιβαίως ἀνγνωρίζωμεν καὶ τὰς χειροτονίας τῶν ἱερέων κ. λ.; Ἀλλ' ὅταν προτιθέσθουν αὐτὴν μας τὴν ἐκκλησίαν οἱ ζητοῦντες, ὡς οἱ τοῦ δυτικοῦ δόγματος, νὰ ἀνγνωρίσουν ὡς Πάπαν, δηλ. κεφαλὴν τῆς ἐκκλησίας μας τὸν Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐνδὲς ἢ Ἀνταλίων, ἐνδὲς ἢ Ἰστανίου, ἢ ἄλλον κεφαλὴν παρὰ τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς;

Ἀλλ' ὅχι· ἀς μὴν ἀπατώμεθα, οἱ ἅγιοί μας, καὶ πρὸ πάντων οἱ ἅγιοι Κυνοῦρας καὶ συντροφία δὲν ζητοῦν ἄλλο εἰμὴ νὰ συστήσουν Κράτος ἐν Κράτει· ζητοῦν κυριαρχίαν κοσμικὴν διὰ νὰ φέρουν τὴν κοινωνίαν μας ἄνω καὶ κάτω· ζητοῦν νὰ ᾔναι ὄνομα καὶ πράγμα δεσπόται τοῦ πτωχοῦ λαοῦ, νὰ τὴν γυμνῶνουν, νὰ τὸν πιέζουν, καὶ νὰ πράττουσι ὅσα καὶ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεώς μας.

Ὁ Ἅγιος Κυνοῦρας τέλος πάντων ἐπαρρησιάζεθαι γὰρ μετὰ τοῦ Ἀγίου Ἀγαπίου καὶ τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ θειοσεβεστάτου Γραμματέως Σχινῆ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν. Μὲ ὅλην τὴν σεβασμιότητά των ἐκάθισαν οἱ ἅγιοι, καθὼς καὶ ὁ Γραμματεὺς, ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν ἔλλειπεν ἄλλο εἰμὴ τὸ ἔνδυμα καὶ ὁ πῶγων διὰ νὰ ᾔναι καὶ αὐτὸς ἅγιος, ὡς ὁ ἅγιος Κυνοῦρας, ὁ ἅγιος Ἀκρηνάρας καὶ Ἀίτωλίας· ἔλαβε πρῶτος τὸν λόγον ὁ ὑπουργὸς καὶ ἐτύθησε τοὺς ἀγίους ὡς ἔχοντας νὰ ἀμύνουν σπουδαίως περὶ θρησκείας παρατηρήσεις. Οἱ ἅγιοι ἀρχισαν νὰ λέγουν ὅτι εἰς τὸ περὶ θρησκείας δεύτερον ἀρθρον πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ τὸ, κανονικῶς καὶ κατὰ παράδοσιν· τοὺς ἐξήτησαν τινὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς λόγον, ἀλλ' ὡς φαίνεται οἱ ἅγιοι δὲν εἶχον τὴν ἐξ ὕψους χάριν, τοῦ νὰ λάβουν λόγον καὶ σοφίαν, ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ τοὺς ἀντεῖπῃ· ἐξ ἐναντίας μάλιστα ἔμειναν ἄφωνοι καὶ ἄλλο δὲν εἶπαν, ὅταν τοὺς ἀνέρεραν τινὰ ἀσυμβίβαστα μὲ τὸ πολιτικὸν σύνταγμα, εἰμὴ ὅτι ἔμπορουν νὰ τὰ συμβιβάζουν· τέλος τοὺς ἐξέφυγαν λόγοι μὲ τοὺς ὁποίους ἔδωκαν εἰς τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς νὰ καταλάβουν ὅτι, πολλὰ ὀλίγον φροντίζουν περὶ θρησκείας, καὶ ὅτι ὁ σκοπὸς των ἀποβλέπει νὰ στρίξουν τὸ κράτος των καὶ τίποτ' ἄλλο.

Κατηρεῖς ἀνεγείρασιν οἱ ἄγιοι, ἀφοῦ συναισθάνθησαν ὅτι δὲν ἐ-
 γάθησαν ἱκανοὶ οὐδ' αὐτοὺς τοῦς ἰδιοτελεῖς σκοποῦς των νὰ κρύψουν,
 διὰ τούτους ὁποῖους βεβαίως δὲν ἐπείλκυσαν τὸ σῆμα τῆς ὑπὸ τῆς
 ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ τις καὶ μὲ τοὺς ἄλλους θεομπαίκτας, οἵτινες θέλουν
 νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν διαγωγὴν ταύτην τῶν ἁγίων διὰ νὰ φθί-
 ρουν εἰς ἄλλους ἰδιοτελεῖς σκοποῦς των; χάρις τῷ Θεῷ
 ὁμῶς, ὅτι οἱ τοιοῦτοι εἶναι ὀλίγοι, καὶ τίποτε δὲν θέλουν
 καταρθώσαι· ὁρῶν ὁμῶς προσκλήματα καὶ τὰ προσκόμενα μὴ
 λατρεύειν εἶναι ὀλίγον ἐλεῖθρια.

Ἀλλ' ἐρωτῶμεν τὸ ὑπουργεῖον, εἶναι σύμφωνον ὅλον εἰς τὰ ὅσα
 πράττει ὁ συναδελφός των Σχινῆς; καὶ ἂν δὲν ᾖναι σύμφωνον
 διὰ τὴν τὸν περιορίζει; καὶ διατί δὲν δίδει καὶ εἰς τὴν ἀγριότητά
 του τὴν αὐτὴν διαβεβαίωσιν, τὴν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὴν Κ. Παλαμίδην;
 ἢ ἡ διαγωγὴ αὐτοῦ εἶναι ἐλλειπνέστατα! τῆς διαγωγῆς ἐκείνης;
 Τίλους πάντων διὰ τὴν διατήρησιν καὶ τοὺς ἁγίους, τοὺς ὅχι
 ὀλιγώτερον τῶν διωκόμενων καθιερώσῃ ἀπὸ τῆς καθιέρως ὁμολο-
 γησῶν, νὰ ὑπάγῃ ἕκαστος εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, οἱ ὑπομένοντες
 εἰς τὰ μοναστήρια των καὶ λοιποὶ ἕκαστος εἰς τὰ ἰδιότου; Τί κρινόν
 ἔχει τὴν πολιτικὴν σύνταγμα! μὲ τὴν ἑκκλησίαν, τῆς ὁποίας πα-
 ρουσιάζονται οἱ σεβασμιώτατοι οὗτοι ὑπερασπισταί, πρωτοβάλ-
 λοντες· κακοβούλως τὸ ἔθνος, ὡς ἀδιάφορον εἰς τὴν πατρίδα του
 ὁρῶν καὶ εἰς τὴν μητέρα του ἐκκλησίαν; ἢ οἱ ἄγιοι Ἀκριν-
 νίας καὶ Κυνουρίας ὁμοῦ μὲ τὸν ἄλλοτε κενότονον ἀθῖον καὶ
 ἀθρησκείαν, ἱεραρχαὶ τῶν ἁγίων ἐπὶ τῶν ἑκκλησιαστικῶν, θέλουν
 ὑπερασπίζει τὴν θρησκείαν μας, τὴν θρησκείαν λέγομεν καὶ τὴν
 ἐκκλησίαν διὰ τὴν ὁποίαν καυχᾶται ὁ Ἕλλην καὶ τὴν ὁποίαν
 θεωρεῖ ὡς κέντρον, διασώσασαν ὅχι μόνον τὰς πρὸς τὸν Θεὸν ψυ-
 χολογικὰς σχέσεις του ἀλλὰ καὶ τὴν ἐθνικὴν καὶ τὴν γλῶσσαν
 τῶν προπατόρων του;

Δὲν πταίον ὁμῶς οὗτοι, πταίον· ἐκεῖνοι οἵτινες παρεδέχθη-
 σαν νὰ προστεθῇ τὸ δεύτερον περὶ θρησκείας ἄθρον εἰς τὴν σχέ-
 διον τοῦ Συντάγματος, τὸ ὁποῖον ὅχι μόνον εἶναι ὅλως διόλου
 περιττὸν, ἀλλὰ μεγιστότου δὲν ἀρτιεπὶ δὲν θέλουν λείψει, βεβαί-
 ως, καὶ οἱ διενέξεις τῶν ἁγίων καὶ τοῦ ἱεραρχαὶ τῶν μετὰ
 τῆς πολιτείας

ΑΡΙΘ 1080 ΕΤΟΣ ΙΒ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1843

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 29 ΤΕΤΑΡΤΗ

Εκδόται ὡς τῆς ἑξαμηνίας, Τετάρτη καὶ Σάββατον.
 —Τιμὴ ἑτησία δραχ. 48.
 — ἡμερησία 24.
 — τριμηνία 48.
 —Τιμὴ καταγραφῆς δι' ἑκατόν τεύχων 18. λικ.
 —Αἱ συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἀθηνᾶς καὶ εἰς τὰ ἑξῆς ταχυδρομεία τῆς Ἑλλάδος.

ΑΘΗΝΑ

Διὰ τὰ τοιαῦτα ἐκτὸς τοῦ Κράτους συνδρομητῆς, τοὺς μὴ πλη-
 ρύνοντας ταχυδρομικὰ ἡμετέρας,
 —Τιμὴ ἑτησία δραχ. 51.
 — ἡμερησία 27.
 — τριμηνία 48.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 29 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1843.

Εν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων ἀντικειμένων, τὰ ὅποια κατὰ τὰς παρελθούσας ἡμέρας ἐνησχόλησε τὴν προσοχὴν τῶν πληρεξουσίων τοῦ ἔθνους καὶ τῶν πολιτῶν ἐν γένει εἶναι τὸ ἀκατανόητον κίνημα, τὸ ὅποιον τὰ μέλη τῆς παρούσης Ἱερᾶς Συνόδου καὶ οἱ κατὰ σύμπτωσιν ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντες ἐπίσκοποι ἔκαμον κατ' ἐισήγησιν τινῶν κληρικῶν καὶ κοσμικῶν βαδισούργων καὶ ἰδίως τοῦ εἰς πάντας γνωστοῦ ὑποκειμένου, τὸ ὅποιον, φέρον τὸ ἔνδυμα ὑπηκόου ξένης ἐπικρατείας καὶ ἐπομένως ἀλλότριον εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα ἐπιτελεῖ ἀνεκδότως τὴν δεξιάν αὐτῷ ἐντολὴν νὰ συνταράσῃ πάντοιοτρόπως διὰ τοῦ ὀργάνου τῆς θρησκείας τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα. Οἱ ἀπλοὶ τὸν νοῦν οὗτοι ἅγιοι φρονούντες ἴσως ἢ διδαχθέντες παρ' ἄλλων ὅτι ἀποτελοῦσι ἐντὸς τῆς πολιτείας κράτος αὐθύπαρκτον καὶ αὐτοσύστατον ἐσπεύσαν νὰ πέμψωσιν ἀντιπροσώπους ἑαυτῶν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ συντάγματος προτείνοντες ἄρθρα τινὰ ἀφορῶντα τὴν θρησκείαν ἢ μᾶλλον τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν κληρὸν, παρουσιαζόμενοι καὶ αὐτοὶ ἐν τῷ μέσῳ ὡς μέρος συναλλαττόμενον εἰς τὸ μεταξὺ τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ βασιλέως πολιτικὸν συναλλαγμὸν. Αἱ ἀλλόκοτοι δόξαι τινῶν, αἵτινες κυκλοφοροῦσι περὶ τῆς ἀληθοῦς σχέσεως τῆς ἐκκλησίας ἢ μᾶλλον τοῦ ἱερατείου πρὸς τὴν πολιτείαν μᾶς ἀναγκάζουσι πρὸς φωτισμὸν τῆς κρίσεως τοῦ κοινοῦ νὰ ἐπιφέρωμεν τὴν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου γνώμην μας.

Ὅτι ἡ Ἐκκλησία, κατὰ τὴν κυρίαν πολιτικὴν (ὅχι τὴν ἐτυμολογικὴν καὶ ἱστορικὴν) ἐννοίαν αὐτῆς εἶναι κοινὴ πνευματικὴ καὶ ἡθικὴ τέλος καὶ σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἐσωτερικὴν ὥστε τὴν πνευματικὴν βελτιώσῃ καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφορῶσα ὅχι τὸν ἐξωτερικόν, τὸν πολιτικὸν αὐτοῦ βίον, ἀλλὰ τὸν ἐσωτερικόν, τὸν πνευματικόν, τοῦτο φρονοῦμεν δὲν ἀμφισβητεῖται παρ' οὐδενός. Ἀλλ' ἡ ἐκκλησία, καθὼ κοινω-

νία, προωρισμένη μὲν νὰ σχηματίσῃ δεσμὸν ἐνώσεως μετὰ τὸ φθαρτὸν ἀτόμου καὶ τῆς εὐωνιότητος, ὑπάρχουσα ὁμῶς ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς πολιτικῆς κοινωνίας καὶ συγχειμένη μάλιστα ἐκ μελῶν αὐτῆς, ἐξαρτᾶται ἀναγκαίως ἐκ τῆς πολιτείας ὡς πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῆς συντήρησιν, τὴν ζωάρεϊαν καὶ τοὺς πόρους τοῦ βίου τῶν προϊσταμένων καὶ λειτουργῶν αὐτῆς, τὴν ἀναγκαίαν πρὸς διατήρησιν καὶ διάρκειαν αὐτῆς ὑπεράσφισιν καὶ προστασίαν καὶ καθόλου ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξιν αὐτῆς, ἡ δὲ πρὸς τὴν πολιτείαν σχέσις αὐτῆς, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐξωτερικῶς διαδηλουμένην ἐνέργειαν τῆς ἐκκλησίας εἶναι σχέσις ὑποταγῆς, καθότι εἰς τὴν πολιτείαν, περιλαμβάνουσάν ἐντὸς τοῦ κύκλου αὐτῆς πάσας τὰς ὁλοκλήρους ἐν αὐτῇ μισρικὰς κοινωνίας, δὲν ὑπάρχει εἰμὴ μία μόνη ὑπερτάτη ἀρχή, εἰς τὴν ὅποίαν τὰ πάντα ἐν τῇ πολιτείᾳ εἶναι κατὰ τὸν νόμον καὶ κατὰ τὸ ἔκαιον ὑποταγμένα, διότι μόνη αὐτὴ ἔχει καὶ τὴν δύν. μιν νὰ προστατεύῃ τὰ δίκαια τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ ὑπαρχόντων κοινωνιῶν. Ἡ σχέσις αὕτη τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν πολιτείαν ὑπάρχει ῥητῶς καθιερωμένη εἰς τὰς ἱερὰς γραφάς. « Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. — Ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ » καὶ κατεστάθη ἅμα ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἐκηρύχθη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου θρησκεία τῆς Ρωμαϊκῆς Πολιτείας, καὶ εἰναι γνωστοὶ οἱ λόγοι τοῦ αυτοκράτορος τούτου πρὸς τοὺς ἐπισκόπους ἐν καιρῷ του. « Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν τῶν εἰσῶ τῆς ἐκκλησίας, ἐγὼ δὲ τῶν ἐκτὸς ὑπὸ Θεοῦ καθιεστημένος ἐπίσκοπος εἶναι εἶην. » Εἰς ἐκ τῶν πολλῶν τίτλων τοῦ αυτοκράτορος ἦτο καὶ ὁ τοῦ Ἐπιστημονάρχου. « Ὁ βασιλεὺς γὰρ οἷα κοινὸς τῶν ἐκκλησιῶν ἐπιστημονάρχης καὶ ὠνεκαὶ ὀνομαζόμενος καὶ συνοδικαῖς γνώμαις ἐπιστάται, καὶ τὸ κῶρος ταύταις χαρίζεται ἐκκλησιαστικὰς τάξεις ῥυθμίζει καὶ νομοθετεῖ βίῳ καὶ πολιτείᾳ τῶν τοῦ βήματος, καὶ μὴν καὶ δίκαις ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν, καὶ πρὸς γε χηρευουσῶν ψήφοις ἐκκλησιῶν ἐνάγει δὲ καὶ ἀπὸ ἐλάττους τιμῆς εἰς μεῖζονα, ὁδηγῶν ἀπὸ ἐπισκοπῶν εἰς μητρόπολιν ἢ ἀνδρὸς ἀρετὴν ἢ πόλιν τιμῶν. » Οἱ τίτλοι τοῦ Ἰουστινιανείου κώδικος καὶ τῶν Βασιλικῶν Περὶ τῆς ἀνωτάτω Τριάδος καὶ πίστεως καθολικῆς, περὶ ἐκκλησιῶν,

περί επισκόπων, είναι αποδείξεις τρανώταται ὅτι τῶν αὐτοκρατόρων ἡ ἐξουσία δὲν ἐπεριωρίζετο πάντοτε εἰς μόνα τὰ ἐκτὸς τῆς ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐξτείνετο πολλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐσωτερικὰ αὐτῆς πράγματα. Αἱ αὐταὶ ἀρχαὶ περὶ τῆς σχέσεως τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ κλήρου πρὸς τὴν πολιτείαν καθιερώθησαν καὶ εἰς τὴν ὁμόδοξον Ῥωσσίαν, ὅπου ὁ αὐτοκράτωρ κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ἐκδίδει διατάξεις περὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ὡς ὑπέρτατος τῆς ἐκκλησίας ἐπίσκοπος. Τὰς αὐτὰς ἀρχὰς παρεδέχθησαν καὶ αἱ πολιτεῖαι τῆς Εὐρώπης, αἱ πρεσβεύουσαι τὰ δόγματα τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας, ἂν καὶ ἡ ἐκκλησία ἐκείνη ἀναγνωρίζει ὁρατὸν καὶ ἀλάνθαστον ἐπὶ γῆς τοποτηρητὴν τοῦ Χριστοῦ, τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης. ἐνῶ ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία θεωρεῖ κεφαλὴν ἐαυτῆς μόνον τὸν Θεμελιωτὴν τῆς πίστεως τὸν Χριστόν. Αἱ ἀπαιτήσεις ἄρα τῶν εἰρημένων κληρικῶν περὶ ἐξαιρέσεως τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ κλήρου ἀπὸ τῆς διοικητικῆς ἐξουσίας τῆς ὑπερτάτης ἀρχῆς, λαλούντων ἄνευ τινὸς ἐντολῆς καὶ, διὰ τὸ μὴ εἰπῶμεν τί βρύτερον, ὑπερπιδόντων τὰ ἴδια αὐτῶν καθήκοντα ἀντιβαίνουν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ ἀνέκαθεν καθεστῶτα, εἰς τὰς ἀπανταχοῦ παραδειδεγμένας περὶ ἐκκλησίας καὶ κλήρου ἀρχὰς, σκοποῦσι αὐτόχρημα ἐγκατάστασιν πολιτείας ἐν τῇ πολιτείᾳ, κράτους ἐν κράτει, τείνουσι εἰς τὸ νὰ καταστήσωσι Ἰνδικὴν καὶ αἰγυπτιακὴν ἱεροκρατίαν, καὶ γεινόμεναι δεχταὶ θέλουσι συνταράξει τὰς ἐσωτερικὰς σχέσεις τῆς πολιτείας καὶ θέλουσι φέρει τὴν ἐλευθερίαν ἐκείνην κατὰ τὸν μεσαιῶνα κατὰστασιν, ὅτε οἱ ἀπαίδευτοι λαοὶ δὲν ἐδύναντο ἐκ τῆς ἐπικρατούσης συγχύσεως τῶν ἀρχῶν νὰ ἐννοήσωσι καὶ νὰ διακρίνωσι εἰς τίνα κυρίως ἐχρεώζονται νὰ ὑποτάσσωνται καὶ νὰ ὑπακούωσι, εἰς τὸν κοσμικὸν ἄρχοντα ἢ εἰς τὸν πνευματικὸν δεσπότην.

Λυπούμεθα ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς συντάξεως τοῦ σχεδίου τοῦ συντάγματος ἐπιτροπὴ ἐνδοῦσα εἰς τὰς ἀλόγους κραυγὰς τινῶν ἡπατημένων ἢ παραπεισμένων καὶ φοβηθεῖσα τὰς μηχανορραφίας ὀλίγων τινῶν ὑποκριτῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸ σχέδιον τοῦ συντάγματος διατάξεις ἀλλοτριᾶς εἰς τοιοῦτον Θεμελιώδη πολιτικὸν Θεσμόν. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἡ σύνεσις τῆς συνέλευσεως θέλει Θε-

ραπεύσει τὸ πρᾶγμα, θέλει προφυλάξει τὰ δίκαια τοῦ
ἔθνους καὶ τῆς Πτηλικίης ὑπὸ τριπύτης ἐπιθροῦνης τῆς
κληροκρατίας καὶ θέλει περιορίσει τὰς περὶ τοῦ θρη-
σκευματος διατάξεις εἰς τοὺς γενικωτάτους ὅρους κατὰ
τὸ παράδειγμα τῶν συνταγμάτων ἄλλων πεπαιδευμέ-
νων ἔθνων.

Εκδόταις ἑς τῆς ἐβδόμης Τετάρτης καὶ Σάββατον.
 — Τυχὴ ἰστορίας 24.
 — ἱστορίας 25.
 — Τυχὴ γεωγραφίας καὶ ἱστορίας 26.
 — Αἱ συνθήκαι γινώσκονται ἐν τῇ γράμμῃ καὶ ἐν τῇ ἀδελφῇ ταχυγραφίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

ΑΘΗΝΑ

Διὰ τὴν ἐκδοτὴν τοῦ Κράτους συνδρομῆς, τοῦ μὴ πλεονέκτου ταχυγραφικῆς ἱστορίας,
 Τυχὴ ἰστορίας 24.
 — ἱστορίας 25.
 — γεωγραφίας 26.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΜΟΛΟΝΤΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 10 ΙΑΝΝΟΥΑΡΙΟΥ 1844.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΧΘΟΝΙΣΜΟΥ.

Ἡ κυριαρχία τῆς πολιτείας διακρινομένης ἀπὸ ἄλλας πολιτείας ὑπάρχει διὰ τῶν γεωγραφικῶν τῆς ὁρίων. Ἀλλὰ εἰς τὰ γεωγραφικὰ ὅρια ἀνταποκρίνονται ὅρια προσωπικά, τοῦτέστι τῆς ἐθνικότητος. Πρέπει νὰ εἶναι ὠρισμένοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν ἐθνικὸν δεσμόν, ὥστε νὰ εἶναι οὗτος ἀδιάρρηκτος, κοβερινώμενος ἀπὸ ἓνα νόμον, τὸν ἐκφράζοντα τὴν θέλησιν ὅλων.

Ὅστις πατεῖ λοιπὸν τὸ ἔδαφος τῆς πολιτείας μολονότι ἀποτελεῖ πρόσωπον προστετευόμενον κατὰ τὰ ἀτομικά του δικαιώματα καὶ συμφέροντα, δὲν εἶναι ἀμέσως μέλος τῆς πολιτείας. Ἐὰν ᾗτο ἀμφιθεατρικῶς ἀνεωγμένη ἡ πολιτεία εἰς τὸν εἰσερχόμενον δὲν ᾔθελε σχηματίζει στοιχεῖον ὁμογενές, ὁδηγούμενον ἀπὸ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα καὶ τὰς αὐτὰς συμπάθειας, οὔτε ᾔθελε συνταυτίζεσθαι διὰ τῆς ὁμοιομόρφου ἀνατροφῆς, ὥστε καίτοι σύλλογος ἀτόμων ἀνεξαρτήτων νὰ εἶναι μία ψυχή. Διὰ τοιοῦτον γνῶρισματος εἰακρίνονται λοιπὸν οἱ πολῖται; ποία εἶναι ἡ πλαστικὴ δύναμις ἣτις τοὺς δημιουργεῖ; Ἡ σπουδαιότης τοῦ ζητήματος κυριεύουσα τὸ κοινὸν αἰσθημα ἐπέφερε τοιαύτην ὁρμητικὴν προθυμίαν πρὸς λύσιν αὐτοῦ, ὥστε δὲν εἶναι παράδοξον ἀνπαρεσῆρθη πολὺ πέραν τοῦ δέοντος. Ἐν γένει τὸ αἰσθημα δὲν διακρίνει, διότι δὲν ἔχει ὑπομονήν, οὔτε ὑποφέρει διάσκεψιν, ἀλλὰ αὐτὴ ἀνήκει εἰς τὸν πολιτικὸν ἄνδρα. Διὴ δεχόμενον λοιπὸν ἄλλην παρὰ τὴν ἀπλὴν λύσιν, τὸ κοινὸν αἰσθημα θεωρεῖ πολίτας τελείους μόνον ἐκείνους οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐπὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἔδαφους — τοὺς αὐτόχθονας. Ἡ φύσις, ἐκ τῆς χειρὸς τῆς ὁποίας ἐξέρχεται ὁ ἄνθρωπος, ἐντυπώνει πρώτη διαθέσεις εἰς αὐτόν, αἵτινες δὲν λείπουν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ριζικά. Κάνεις δὲν δύναται νὰ μὴ ἐνθυμηταί μετ' τρυφε-

ρότητα καρδίας τὸν τόπον, ὅπου ἐγεννήθη, ὡς καὶ αὐ-
τός νὰ συνετέλεσεν εἰς τὴν ὑπαρξίν του.

Εἶναι εὐχολον νὰ δείξωμεν ὅτι τοιοῦτος στοχασμὸς
ἀνήκει μόνον εἰς τὸ κοινὸν αἰσθημα καὶ στερεῖται πρὸς
τῆς ἀκριβείας. Ὅταν εἰ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἐκ φιλαυ-
τίαν ἔλεγον, ὅτι εἶναι αὐτόχθονες δὲν ἐννοοῦσαν βέ-
βαια, νὰ ἐκφράσσουν ὅτι μόνοι οἱ αὐτόχθονες εἶναι ἀλη-
θεῖς πολῖται. Διὰ τῆς προσήγορας ταύτης ἤθελον μόνον
νὰ δείξουν ὅτι δὲν ὑπέπεσαν εἰς τὰς συνεχεῖς εἰσ-
βολὰς, ἐξ ὧν ἐγεννήθησαν αἱ τότε σύγχρονοι πολιτεῖαι
(1). Οὐτε ἀρχαῖα οὐτε νέα νομοθεσία μετεχειρίσθη πο-
τὲ τοιοῦτον ὅρον, διότι δὲν εἶναι νομιμὸς καὶ ἀποδίδει
εἰς τὴν φύσιν τὸ πᾶν, μὴ ἀφίνων καμμίαν ἐνέργειαν εἰς
τὸ ἠθικὸν μέρος τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων.

Πρὸ πάντων ἡ ἰδέα τοῦ αὐτοχθονισμοῦ δεικνύεται
παραχρῆμα παρὰ πολὺ στενὴ καὶ ἀσταθὴς εἰς τὸν ἑ-
αυτόν της, διότι τὰ τέκνα τῶν αὐτοχθόνων καίτοι εἰς
τὴν ἀλλοδαπὴν γεννηθέντα πῶς δὲν θέλουν ἀκολουθεῖ
τὴν τύχην τῶν γονέων των, διὰ τῶν ὁποίων συμμε-
τέχουν τῶν αὐτῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων;

Ἄς ἐξετάσωμεν εἰς τὴν ἀπλὴν ἐκφράσιν του πόθεν
συλλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον ὁ αὐτοχθονισμὸς διὰ τὰ ἑ-
δωμεν πρὸ εἶναι τὸ σφάλμα.

Τὸ μόνον προσόν, εἰς τὸ ὅποιον ἀποβλέπει, εἶναι τὸ
συμβεβηκὸς τῆς γεννήσεως, τὸ ἔργον μιᾶς στιγμῆς.
Ἐπέκεινα εἶναι ἀλόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου με-
τὰς πολυτρόπων τύχας της, ἡ ἀνατροφή, ἡ ἠθικὴ ἐ-
νάπτυξις, ὅλα τοῦτα περατρέχονται. Θεωρεῖ τρόπον
τιτὰ μαγικὴν ἐπιρροήν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως,
διὰ τῆς ὁποίας ἡ φύσις ἐπιθέτει τὴν ἀνεξάλειπτον
σφραγίδα της. Ἢ ἐξέτασις τῶν πραγμάτων μᾶς δει-
κνύει ὅμως τὸ μάταιον τούτου τοῦ γνωρίσματος. Ὅταν
εἰς τὸ γεγονός τῆς γεννήσεως δοκιμάσωμεν ν' ἀντιτά-
ξωμεν ὅλην τὴν λοιπὴν σειράν τῶν γεγονότων, τὴν
ὁποίαν ἀποκλείει, βλέπομεν ὅτι ἐνώπιον τοῦ ὀρθοῦ λό-

(1) Ἡρόδοτος Α' 50. Ζ' 181 «μόνοι ῥόντες οὐ μετανάσται
» Ἑλλήνων, » Πόσον ἐλευθέρως ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὴν δημο-
ποίησιν μᾶς διδάσκει ὁ Ἀνδοκύδης, Περὶ καθόδου §. 24. «Ὅρις δὲ
» ὅμως πολλὰκις καὶ δούλοις ἀνθρώποις καὶ ξένοις παντοδαποῖς
» πολιτείας διδόνται.»

γού δὲν ὑποστηρίζεται ἡ σύγκρισις. Ἀς λάβωμεν πα-
ρδείγματα. Ὅστις ἐγεννήθη ἐντὸς τοῦ κράτους καὶ
πρὶν λάβῃ ἔτι, συνειδήσῃ τοῦ ἑαυτοῦ του μετεφέρθῃ
ἀπὸ τοῦ ἐγγόνου τοῦ μακρὰν, ξένους ὄντας, θέλει εἰ-
ναὶ αὐτόχθων. Ὁ πατήρ του π. χ. Ἀμερικανὸς περιη-
γὴς ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀφῆκε ἐγγενὴ τὸ τέ-
κνον τοῦ ἐπανήλθεν εἰς τὸ ἀλλοτρίωμα. Κατόπιν
δύναται ὁ Ἀμερικανὸς οὗτος ὅστις ἐγεννήθη εἰς τὴν
ἡμεδαπὴν νὰ εἰσχυρισθῇ ὅτι ἔχει σημαντικώτερον προ-
σὸν εἰς νὰ εἶναι πολίτης, ἀπὸ εἰλεῖν ὅστις ἐγεννή-
θη μακρὰν καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἀλλοδαποῦς, ἀλλ' ὅστις ἀ-
νετράφη ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, συ-
νοικειώθη μὲ τὸν τόπον καὶ συνιδέθη εἰς ὅλων τῶν δε-
σμῶν, ὅσα συνέχουν τὴν ὑπαρξίν μας. Ἰδοὺ ὅτι τὸ ση-
μαντικώτερον στοιχεῖον, τὸ μόνον τὸ ὁποῖον περιέχει
ὁ αὐτοχθονισμός· ὅσον καὶ ἂν εἴναι βαθὺ τὸ αἶσθημα,
τὸ ὁποῖον τὸν προτείνει, δὲν λέγει τίποτε ἄμα ὁ ὁρ-
μὸς λόγος διασχίσῃ τὸν ἐξωτερικὸν φλοιὸν εἰς νὰ ζη-
τήσῃ περιεχόμενον.

Διὰ νὰ ἔχῃ ἔννοιαν ὁ αὐτοχθονισμός δὲν ἄρκει τὸ
στιγμιαῖον γεγονὸς τῆς γεννήσεως, πρέπει νὰ προσ-
λάβωμεν ἄλλας προϋποθέσεις. Ἡ σειρὰ τῆς καταγω-
γῆς εἶναι τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ.
Ἀς ἐνθυμώμεθα πάντοτε ὅτι ἐπροσθέσαμεν νέον τι, ὅ-
τι ἐξήλθομεν ἀπὸ τὰ ἀπλὰ ὅρια τοῦ αὐτοχθονισμοῦ
καὶ τὴν πλὴν ἐξερτώμεθα ἀπὸ ἀρχῆς συνθετοῦ, τῆς
ὁποίας πρέπει νὰ γνωρίζωμεν τοὺς κανόνας. Τί εἶναι ἡ
καταγωγή, εἰς τί συνίστανται τὰ γνωρίσματά της; —
Ὅταν δύναται τις ν' ἀποδείξῃ σειράν προγόνων γεννη-
θέντων ἐντὸς τοῦ τόπου ἢ ἀπορία παύει, εἶοτι ἡ στα-
θερότης τοῦ πράγματος ἀπομακρύνει τὴν ἀμβιβολίαν.
Αἱ ἀνωμολίαι θέλουν ἐξηγησίν. καὶ δὲν εἶναι μικροῦ
λόγου ἄξιον τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον μέλλει ν' ἀποφα-
σίσῃ ποῶς εἶναι πολίτης καὶ ποῶς ὄχι, τὸ ὁποῖον τρυ-
τέσει ὁφθαλμῶν καὶ δίδει τὰ ἀνώτατα δικαιώματα τοῦ
ἀνθρώπου.

Ἡ καταγωγή, ἀναλυομένη εἰς τὰ ἀπλὰ τῆς στοι-
χείᾳ, τί ἄλλο εἶναι παρὰ ὁ δεσμός μεταξὺ τέκνου καὶ
γονέων, ἥτοι τὸ δίκαιον τῆς οἰκογενείας; Ἡ οἰκογένεια
ὁμῶς διέπεται ἀπὸ τὸν πολιτικὸν νόμον, διότι περι-
λαμβάνει πλῆθος περιπτώσεων εἰδικῶν καὶ ἀνομοίων.

συνεχομένη με τὸν γάμον, με τὴν πιστοποίησιν τοῦ, με
τὴν πιστοποίησιν τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, καὶ τῆς μη-
τρικῆς καταγωγῆς.

Καταφεύγων οὕτω πῶς ὁ αὐτοχθονισμὸς εἰς τὸν
σύμμαχόν του, τὴν καταγωγὴν, ἀναφέρεται εἰς σύστη-
μα ὁλόκληρον, πληρὺς διακρίσεων νομικῶν, καὶ λύ-
σεων δυσχερῶν.

Πῶς θέλομεν μεταχειρισθῇ ἐκεῖνον, ὅστις ἐγεννήθη
ἐξ ἀγνώστου πατρὸς, ἐκ μητρὸς ὅμως Ἑλληνίδος, ἥ
εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἢ εἰς τὴν ἡμεδαπὴν; — Ποία ἡ
τύχη τῶν γεννηθέντων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἐξ ἀγνώστων
γονέων; — Εἰς ποῖον ἔθνος ἀνήκει ὁ ἐξ ἀλλοδαπῆς γεν-
νηθεὶς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, τὸν ὅποιον ἀναγνωρίζει πατὴρ
Ἕλλην; Ἀν ὁ Ἕλλην πατὴρ μεταβάλῃ ἐθνικότητα, θέ-
λουσιν συνακολουθήσει τὴν νέαν του κατάστασιν τὰ τέ-
κνα, τὰ ὅποια πρότερον ἀπέκτησε; — Ἀς προσθέσω-
μεν εἰς ὅλα τὰ ζητήματα ταῦτα τὸς περὶ τῆς ἀκρι-
βείας τοῦ γάμου δυσκολίας καὶ βλέπομεν ὁμῶς ὅτι
ὁ αὐτοχθονισμὸς εἶναι κενὴ λέξις, ἀρχὴ ἀπατηλὴ, διό-
τι τὸ πᾶν λύεται ἀπὸ τὸν περὶ ἰθαγενείας νόμον, ὅστις
περιλαμβάνει ὁλόκληρον σύστημα.

Ποία είναι λοιπόν ἡ ἀληθὴς ἀρχή; — Ἰσως δι-
μεθα εἰς ὀλίγας λέξεις νὰ τὴν ἐξηγήσωμεν, πρέπει ὁ-
μως νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τοῦ αὐτοχθονισμοῦ τὰ στενὰ
ὅρια. Ὁ αὐτοχθονισμὸς ἀποβλέπει μόνον εἰς τὴν γῆν,
θεωρεῖ ἀπλῶς τὰ χυαῖν ἄνθρωποι, εἶναι πῦρ καὶ
ὕλη. Ἡ γῆ δὲν κάμνει τὸ ἔθνος, τὸ ἔθνος κατακτᾷ
τὴν γῆν του καὶ τὴν υποτάσσει δικῶν ἠθικῶν του
δυνάμεων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του. Ὁ ἔθνικὸς σύνδεσμος
εἶναι ἐπομένως δεσμὸς ἠθικὸς καὶ εἰς τὰ ἠθικὰ γνῶ-
ρίσματα ἀναπύεται ὁ περὶ ἰθαγένειας νόμος. Πῶς ὑ-
πάρχει ἡ συνοικεῖσις καὶ ἡ πλῆστικὴ ἰσομοίωσις; Διὰ δι-
φόρων μέσων. Ἡ καταγωγὴ εἶναι λοιπὸν μόνον μέσον,
μέσον ἡ γέννησις, τοιοῦτον μέσον δύναται νὰ ᾔηται καὶ
ἡ σταθερότης τῆς κατοικίας (I), δταν λοιπὸν ἀνηγόρευ-
σαν τὸν αὐτοχθονισμὸν ὡς τὸ πᾶν, ἔλαβον τὸ μέτρον
ἀντὶ τῆς ἀρχῆς. Ἡ ἰθαγένεια εἶναι ἐπομένως ἰδέα
σύνθετος περιέχουσα καὶ ἠθικὰ καὶ φυσικὰ προσόντα.

(1) Πλουτάρχ. Σόλων: 24. «Ὅτι γενέσθαι πόλιν οὐ δίδωμι πλὴν τοῖς φεύγουσιν ἐκ Διωνυλίας τὴν ἐαυτῶν, ἢ πικρὰ στίλοις Ἀθηνᾶζε μετοικιζομένοις ἐπὶ τέχνην»

Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὁ πολίτης ἢ γεννᾶται, ἢ γίνεσθαι. Γεννᾶται, όταν δύναται νὰ παρᾶσθῃ σὴ καταγωγῇ· ἅπαρ τὸ πολιτικὸν δίκαιον, γίνεται ὁμῶς όταν τὰ ἡθικὰ στοιχεῖα, ὑποστηρίζονται, ἀπὸ τῆς μονομότητα τῆς κατοικίας. Δὲν εἶναι εἰς ἀνώτεραν σημασίαν τῆς λέξεως· Ἕλληγν ἐκεῖνος ὅστις προσγλώθῃ ἐντελῶς εἰς τὴν ἡμιδαπὴν, φεύγων ἐπ' αἰσχυρίᾳ τὴν ἐαυτοῦ, συνεμίθεξεν εἰς ὅλος τὰς τύχας τῆς πατρίδος μὲ πλήρη ἀφοσίωσιν, πάντοτε ἑτοιμὸς νὰ δώσῃ νέα δείγματα, ἀπὸ ἐκεῖνον ὅστις γεννηθεὶς εἰς τὴν ἡμιδαπὴν, ἀπεδύμῃσεν. ἀπεξενώθη. Ἐλαβεν ἀλλοῦ τὴν ἀνατροφὴν του καὶ μόνον σημεῖον πατριωτισμοῦ δίδει τὴν στιγμιαίαν ἐπ' ἀντιφύσιν του; — Τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογοῦν ὑπὲρ τούτου. Μόνῃ ἢ ἀκριβείᾳ ἢ τις ἀκόμη ὑλικῶς χωρίζεται. εἰς φυλὴν καὶ εἰς τὴν ὁμιλίαν τῆς θέτει τὴν καθαριότητά της, μέσα εἰς τὰ δάσῃ τῆς ἐξακολουθοῦσα τὴν πατροπαράδοτον βαρβαρότητα της ὡς τίτλον εὐγενείας, μόνῃ αὕτῃ δύναται νὰ προσηλωθῇ εἰς τὸν αὐτοχθονισμόν ὡς εἰς ἱερὴν σύμβολον.

Τὸ ἀνογκαῖον συμπέρασμα μας εἶναι λοιπὸν ὅτι ὁ αὐτοχθονισμὸς δὲν δύναται νὰ ᾔῃαι ὁρος τοῦ Συντάγματος, εἰδὲτι στερεῖται νομικῆς ἀκριβείας, θέτει ὅριον ψευδὲς καὶ ἀπατηλόν, τὸ ὁποῖον δύναται μόνον ν' ἀποκτῇ διὰ τοῦ συστήματος τῆς ἰθαγενείας. Ἡ ἰθαγένεια περιέχουσα ἀντικείμενον ἀναφερόμενον εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, εἰς τὸ γένος καὶ τὴν οἰκογένειαν, ἀνήκει εἰς τὸ πολιτικὸν δίκαιον καὶ ὄχι εἰς τὸ δημόσιον.

Εἴναι περιττὸν νὰ θέσωμεν τὸ ζήτημα καὶ ἀπὸ τῆς πολιτικῆς ἐποψῆς τῆς κατὰστάσεως τῆς Ἑλλάδος. Ἐκαστος νοεῖ πόσον αὐξάνει ἡ πατρίς σύρους ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς τὰ ὁμογενῆ της στοιχεῖται. Ὁ αὐτοχθονισμὸς εἶναι ὁ λίθος, τὸν ὁποῖον θέτει ὁ ἄγριος εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου του, διὰ νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τὰ θηρία. Ἡμεῖς ὁμῶς πέριξ ἔχομεν ὅλους ἀδελφοὺς, ὅλους ἀνήκοντας εἰς τὴν μεγάλην Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν.

Π. Κ.

Εκδόται διὰ τῆς ἑξαμήνου, Τετάρτη καὶ Σάββατον.
 — Τυχὴ ἐπιτολῆς 18.
 — Μεταγραφαὶ 24.
 — Τριμηνιαία 12.
 — Τυχὴ καταχωρήσεως δι' ἐκδοτὸν στίχον . . . 18. λιν.
 — Αἱ ἀντιγραφὴν γίνονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἀθηνᾶς καὶ εἰς
 τὰ ἄλλα ταχυγράμια τῆς Ἑλλάδος.

ΑΘΗΝΑ

Διὰ τὴν τοῖς ἐστέσι τοῦ ἔργου συνδρομὰς, τοῖς πρὸς εἰς
 μέντοι ταχυγράμια ἑλθεῖν.
 Τυχὴ ἐπιτολῆς 18.
 — Μεταγραφαὶ 24.
 — Τριμηνιαία 12.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΙΝ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1844.

Τὴν Δευτέραν (21 Φεβρουαρίου) ἡ Συνέλευσις ἐκλήρωσεν Ἐπι-
 τροπὴν ἐξ 24 μελῶν, ἥτις τὴν 7. ὥραν Μ. Μ. ἐπικρατίσκειν εἰς
 τὸν Βασιλέα τὸ ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως παραδεδωχέν σχέδιον τοῦ
 Συντάγματος καὶ τὰ ψήφισματα. Ὁ Ἀντιπρόεδρος Κ. Α. Μπο-
 ροκορδάτος προσεφώνησεν εἰς τὴν Α. Μ. τοὺς ἀκολουθῶν λόγους:

« Βασιλεῦ,

Ἡ Ἑθνικὴ Συνέλευσις ἀποπερατώσασα τὰς συζητήσεις τῆς ἐπὶ
 τοῦ σχεδίου τοῦ Συντάγματος μὲς ἐπεφύρτισε νὰ παρουσιάσωμεν
 τὸ σχέδιον τοῦτο εἰς τὴν ὑμετέραν Μεγαλειότητα διὰ νὰ λάβῃ
 αὐτὸ ὑπ' ὄψιν, καὶ φέρῃ ἐπ' αὐτοῦ ὅσας ἤθελε νομίσαι ἀναγκαίαις
 παρατηρήσεις.

Εἰς τὸ Σχέδιον τοῦ Συντάγματος συνάπτονται τ' ἀντίγραφα
 τεσσάρων ψηφισμάτων τῆς Συνελεύσεως.

Ἡ πρὸς τὸ ἔθνος ἀπαράμιλλος στοργὴ τῆς ὑμετέρας Μεγαλιό-
 τητος φέρουσα προσεχῶς τὸ τελειωτικὸν αἶψος εἰς τοὺς Συνταγ-
 ματικούς αὐτοῦ θεσμούς θέλει θεμελιώσαι ἐπὶ ἀκαρδάντων βάσεων
 τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν τοῦ ἔθνους. »

Ἡ Α. Μ. ἀπεκρίθη οὕτως:

« Παραλαμβάνων τὸ σχέδιον τοῦ Συντάγματος μετὰ τῶν ἐπι-
 συννημμένων ἐγγράφων χαίρω βλέπων τὸ ἔργον τοῦτο τόσον προ-
 χωρημένον. Εἰς ταύτην τὴν εὐκαιρίαν ἐκφράζω εἰς ὑμᾶς, Κύριοι,
 καὶ δι' ὑμῶν εἰς τὴν Συνέλευσιν τὴν εὐχαρίστησίν μου ἐνῆκα τῆς
 ὁποίας ἐδειξε φρονήσεως, καὶ τῆς πρὸς ἐμὲ καὶ τὴν βασιλικὴν σύ-
 ζυγόν μου ἀφοσιώσεως. Φροντίζων ὑπὲρ τῆς εὐθυμερίας τοῦ ἔθνους
 θέλω μελετήσαι μετ' ἐπιστάσιας τὸ σχέδιον, καὶ θέλω σπεύσει νὰ
 κοινοποιήσω εἰς τὴν Συνέλευσιν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐλεγχῶν μου. »

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, (22 Φεβρουαρίου) ἐτέθη εἰς συζή-
 τησιν ἡ αἵτησις τῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ν' ἀν-
 τιπροσωπεύεται τοῦτο εἰς τὴν Βουλὴν δι' ἐνὸς ἀντιπροσώπου
 ἐκλεγμένου ὑπὸ τῶν Καθηγητῶν αὐτοῦ. Ὁ Κ. Γ. Δοκός, Γραμ-
 ματεὺς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πληρεξούσιος Ἰδρύας ὑπεστήριξεν
 ἐνθέρμως τὴν πρότασιν ταύτην. Ὁ ὑποστράτηγος Θ. Γρίβας τὴν
 ἀντέκρινε λέγων ὅτι ὅλον τὸ ἔθνος θέλει ἀντιπροσωπεύει τὸ Πα-
 νεπιστήμιον. Ὁ Κ. Ε. Σίμος τὴν ὑπεστήριξε μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν

σαν αὐτὸν ζωήαν εὐγλωττίαν καὶ λογικὴν. Ὁ Κ. Ρόδιος ἐσυμ-
φώνησεν ὑπὲρ τῆς προτάσεως ταύτης. Τότε ἀγῶν ὁ Κ. Δοκὸς ἐκ-
με τὴν παρατήρησιν ὅτι οἱ Καθηγηταὶ θελοῦν ἔχει ἀπολύτως τὸ
δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ἀντιπρόσωπον ἔχοντα τὰ παρὰ τοῦ Βου-
λευτοῦ ἀπαιτούμενα προσόντα, γενομένης ψηφοφορίας ἡ πρότασις
ἐγένετο δεκτὴ διὰ ψήφων 119 πρὸς 44.

Ἦρχισεν ἔπειτα ἡ συζήτης τῆς ἀναφορᾶς τῶν ἡγουμένων τοῦ
Μεγάλου Σπηλαίου, ἐξαίτουμένων ἡ ἀπαλλαχθῶσι τοῦ διπλωδι-
κάτου, κτλ. Ἀμπρὸν στάδιον δια τὸν Θεοσεβίστατον Κύριον
Ζωγράφον! Ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ βήματος ἤρχισε τὴν ὁμιλίαν του ἐξ
ἐκείνων τῶν παρεχόμενων καὶ τῶν γρίφων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκ συ-
στήματος καταφεύγει ὅσας ὑποστηρίζων σαθρὰς ἀρχὰς προσπα-
θεῖ νὰ προκαταλάβῃ τὰ πνεύματα. Ἐπεράσπισε τὸ μοναχικὸν
τάγμα· δὲν ἀντιπροσωπεύει, εἶπεν, ὡς τινες νομίζουσιν, τὴν ἀργίαν·
δὲν διακρίνει, ὡς εἰς τὴν Εὐρώπῃ ἐπὶ τοῦ Μισσιώνορος, εἰς τὴν κοι-
νωνίαν τὰ σπέρματα τῶν κοινωνικῶν κακιῶν· ἐξ ἐναντίας, εἰς τὴν
σχολεῖον τῆς ὑψηλοτέρας ἠθικῆς, καὶ ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι ἀκόμη εἰς
κατάστασιν νὰ ὑπάρξῃ ἠθικῶς ἀνεὺ τοῦ σχολείου τούτου· οἱ μο-
ναχοὶ τῆς Ἑλλάδος τὴν συνέτρεξαν εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ χρηματικῶς
καὶ σωματικῶς. Ἐπανελθὼν τέλος εἰς τὸ προκείμενον ἀπὸ τὴν μα-
κρὰν ταύτην παρέχασιν, ἥτις δὲν ἐδυνάθη εἰμὴ νὰ κινήσῃ τὸν γέ-
λωτα διὰ τὸ ἀπίθανον τῆς τελικαύτης θεοσεβείας τοῦ ἀγορεύοντος,
ἐγενήκευσε τὴν ιδέαν του, εἰπὼν ὅτι πρέπει ὅλα τὰ Μοναστήρια
νὰ ἀπαλλαχθῶσι τοῦ διπλωδικάτου. Οἱ πύρι· ἀναυτῶν, ἀνέναντον
καὶ Βλάσας ἐζήτησαν τὴν παραπομπὴν τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὰς Βου-
λάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐπέμπετο τὸ περὶ Μοναστηρίων ἐν γένει διὰ τὴν
ἐφαρμοστικὴν αὐταὶ ἐπ' αὐτῶν τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ
Συντάγματος. Ὁ Κ. Ζωγράφος ὡμίλησε πάλιν περὶ θρησκείας
καὶ περὶ Μοναστηρίων. Τότε ὁ Κ. Δαμιανὸς ἀναβὰς εἰς τὸ βῆμα
ἐξήγησεν εἰς τὴν Συνέλευσιν τὴν ἀπάτην, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσε-
σκειτο συγχέουσιν ἀνεπαισθίτως ἐν ἀπλοῦν φορολογικὸν ζήτημα
μὲ τὴν θρησκείαν, εἶπεν ὅτι δὲν πρόκειται εἰμὴ νὰ ἐφαρμοθῇ ἐν
ταύτῃ τὸ 3. ἄρθρον, ἀλλ' ὅτι ἡ Συνέλευσις δὲν εἶναι ἀρμοδίως εἰς
τὴν ἐφαρμογὴν ταύτην.

Ὁ Κ. Ζωγράφος ἐζήτησε τὴν παραπομπὴν τῆς ἀναφορᾶς εἰς
τὰς Βουλὰς, τὸ ὁποῖον ἡ Συνέλευσις ἐδέχθη, καὶ οὕτως ἐτελείω-
σεν ἡ Συνεδρίασις αὕτη.

Εκδόται δι' της Ε' ομάδας, Τετάρτη καὶ Σάββατον.
 -Τιμή ἐφημερίδα δραχ. 18.
 - ἡμερησίως 24.
 - ἡμερησίως δι' ἑκατοντὸν στίχον 18. λεπ.
 - Αἱ συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὰ γραφεῖον τῆς Ἀθηνῆς καὶ εἰς τὰ διάφορα ταχυδρομεία τῆς Ἑλλάδος.

ΑΘΗΝΑ

Διὰ τὴν τιμὴν τοῦ Κράτους συνδρομῆς, τοὺς μὲν εἰς τὸν
 ῥέοντα ταχυδρομικὴν ἑοδὴν
 Τιμή ἐφημερίδα δραχ. 36.
 - ἡμερησίως 27.
 - ἡμερησίως 18.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΙΔΟΜΟΤΗΣ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Τὴν Πέμπτην (16 Μαρτίου) ἐτελείωσε ἡ συζήτης τοῦ περὶ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ ψήφισματος, τὸ ὁποῖον θίλομεν δημοσιεύει ἐν κειρῶ. Ἐλθεν ἔπειτα ἡ τὸν ἀπὸ ἀντιτείνων τὸ ὁποῖον παρεδέχθη, βέβαιον ἔχον τὴν σύστασιν ἐπιτροπῆς πρὸς ἐπίκλι-
 ρωσιν τῶν ἀξίως ἐχόντων ἀργυρὰ καὶ χαλκὰ, πρὸς ἀπονομήν αὐ-
 τῶν εἰς τοὺς ἀδίκως στεινωμένους, καὶ πρὸς διανομὴν σιδηρῶ ἐθνο-
 σήμων εἰς ὅλους τοὺς ἀπὸ 30 ἐτῶν Ἑλληνας. Ὁ Κ. Παλαμίδης ἐπρότεινε νὰ λαμβάνωσιν ἀριστεία καὶ οἱ πολιτικῶς ἀγωνισθέντες τὸ ὁποῖον ἐγένετο μὲν δεκτόν· ἀλλ' ὁ Πρόεδρος εὐστοχώτατα ἀπήν-
 τησεν ὅτι προτρέπει νὰ ἔχῃ καὶ ὁ ὑπουργὸς τέσσαρες χεῖρας διὰ νὰ ὑπογράψῃ.

Ἐπερωρώτηθη ἔπειτα ἐπιτροπὴ πενταμελὴς νὰ συντάξῃ τὸν ὅρον τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων μέχρι τῆς παρὰ τῶν Βουλῶν ἐκδόσεως αὐτοῦ.

Παραδεχθὴ ἐπίσης καὶ ψήφισμα, συνιστῶν εἰς τὰς Βουλὰς τὴν ἐκκαθάρσιν τὰ ἐκ τῆς συνθήκης τῆς 11 Μαΐου 1832 πηγάζοντα χρέη τῆς Βυαρίας πρὸς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν διὰ διπλωματικῆς ὁδοῦ ἀπαίτησιν αὐτοῦ.

Ἐπροτάθησαν δὲ πολλαὶ προτάσεις, αἵτινες παρεπέμψθησαν εἰς τὰς Βουλὰς, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ μὴ γίνεαι πλέον ἄλλη πρότασις.

Τὴν Περὶ τελευτῆς (17 Μαρτίου) ὁ Κ. Πονηρόπουλος λέγει ὅτι τὸ περὶ ἀριστείων ψήφισμα ἐδίδει τοῖς Πελοποννησίους, διότι οὐδεὶς τῶν μικρῶν ὀπληρχηγῶν αὐτῶν ἔχει διπλώματα. Ὅθεν εἰς τὰ πρακτικὰ προτετίθη ὅτι ἀξιοὶ ἀριστείων ἀργυροὶ εἶναι ὅλοι ἐν γίνεαι οἱ ὀπληρχηγοὶ ἐν ἐλλείψει δὲ διπλωμάτων ν' ἀρκοῦσιν ἀξιο-
 χρεοὶ πιστοποιήσεις.

Ἀπεφασίσθη ἐκολούθως νὰ ἐκρηχθῇ ἡ εὐχαρίστησις τῆς Συνε-
 λεύσεως πρὸς τὸν Φρούρχον καὶ τὴν Φρουρὰν αὐτῆς διὰ τὴν καθ' ὅλον τὸ ἐξέμχον διάστημα ἀνεκλήπτον καὶ πατριωτικὴν διαγωγὴν των· καθὼς καὶ εὐχαρίστηα εἰς τὸν εὐταξίαν τῆς Συνε-
 λεύσεως Κ. Πατριάρχου καὶ τὸν παρασκευάσαντα τὸ Βουλευτήριον Συνταγματάρχην Βαλλιάνον.

Κατὰ πρότασιν τοῦ Κ. Πατριάρχου ἡ ἐγνωμοσύνη τῆς Συνόδου πρὸς τὸν Κ. Δ. Καλλέργην καὶ τὴν Φρουρὰν ἐξεφράσθη εἰς ψήφισμα, παραδεχθὲν μετ' ἀνευφημιῶν.

Ἀπενεμύθη δὲ εἰς τὸν Κ. Δ. Καλλέργην ἡ γενικὴ πολιτογράφησις καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Ἀκολούθως ἀνεγνώσθησαν καὶ παρεδέχθησαν οἱ γῆς ἀπορρυσ-
σθίντες ὅρκου.

Μετὰ ταῦτα ἐγένοντο δεκτὰ τὰ ἑξῆς ψηφίσματα·

α. Περὶ ἀποδιώσεως τῶν βαθμῶν εἰς τοὺς ἀδικηθέντας ἀγωνιστάς.

β. Περὶ ἐκφράσεως τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους πρὸς τὰς
Μινθίας Δυνάμεις Γαλλίαν, Ἀγγλίαν καὶ Ῥωσίαν. (ἀνευφημαί).

γ. Περὶ τοῦ νὰ δώσῃ λόγον τὸ ὑπουργεῖον τῆς τρίτης Σεπτεμ-
βρίου ἐνώπιον τῆς Βουλῆς.

Ἐνταῦθα ὁ Κ. Μεταξάς, εὗρε τὸν καιρὸν νὰ ἐκαινέσῃ ἐαυτὸν.
προσθέσας ἐπὶ τῶν λόγων ὅτι ἡ μὲν ἀκατοῦρησεν ὑπὲρ τῆς
ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων του.

Μετὰ ταῦτα ὁ Πρόεδρος Α. Μυροχορδίας εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ
σταλῇ ἐπιτροπὴ εἰς τὴν Α. Μ. διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι αἱ ἐργα-
σίαι τῆς Συνόδου ἐτελείωσαν, καὶ νὰ τὸν προτελέσῃ νὰ δώσῃ
τὸν ὅρκον του. Ὁ Κ. Μεταξάς νόμισας κατέλλαν τὴν περίστασιν,
καὶ ἐπιθυμῶν, ὥς φαίνεται, νὰ καταστήσῃ τὴν Συνέλευσιν διαρκή,
ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ὅτι ἐξηγεῖ τοὺς λόγους τοῦ Προέδρου προ-
τείνει ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ ἡ Α. Μ. ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ὁρμισθῇ αὐ-
ριον, ἡ ἐπιτροπὴ πρέπει νὰ εἰπῇ εἰς αὐτὴν ὅτι δύνανται αὐριον νὰ ὁρμι-
σθῇ, ἀλλ' ἐντοιοῦτόφ ἡ Συνέλευσις θέλει ἐκκολουθήσῃ καὶ μετὰ
τὴν ὁρκωδοσίαν αὐτοῦ τὰς ἐργασίας της. α Ἡς τοὺς λόγους τούτους
ἐτυμρώνησε καὶ ὁ Κ. Παλαμίδης. Τότε ὁ Πρόεδρος ὁρμισθεὶς
ἐγείρεται τῆς ἑξῆς τοῦ, καὶ μετ' αὐτὸν ἀνῆλθον, ὁ Κ. Μ. λέγει,
ἡ πρότασις τῆς ὑποστειλῆς τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι ἐκ μέρους ἐμοῦ.
Πλέω τὰς ἐργασίας τῆς Συνελεύσεως ποπρωμένους, καὶ διὰ
τοῦτο λέγω, ὅτι μὴ ἐπιτροπὴ πρέπει νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν Α.
Μ. τὴν ἀποπεράτωσιν ταύτην. Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ὅρκου τῆς
Α. Μ. Ὁ Προτείνων δὲν θέλῃ δύνανται νὰ ἐλθῇ νὰ ὁρκισθῇ, καὶ
ἐπειδὴ δὲν δύνανται νὰ τὴν ἐμποῖσιν. α Οἱ λόγοι οὗτοι ἐρώτισαν
ἐκκοίντως τὴν Συνέλευσιν, ἥτις ἐνιστάσασα τὴν τάσιν τῶν Κυρίων
λαϊκῶν, ἐρώναζεν ὁμοσώτως, ὅτι κατεῖλε ἀνὰ τὴν ἐξουσίαν
περιεχόντων τοῦ Βουλευτηρίου πρὶν τελειώσωσιν αἱ ἐργασίαι τῆς
Συνελεύσεως.

Μετ' ὀλίγον ἐντάλλῃ δι' ἀγγελμα τοῦ Βασιλέως ἐπικυροῦν τὸν
περὶ ἐκλογῆς τῶν Βουλευτῶν Νόμον.

Ἐκληρίσθη ἡ προταθεῖσα παρὰ τοῦ Προέδρου δωδεκαμελὲς ἐπι-
τροπὴ.

Παραδέχθησαν ἔπειτα τὰ ἑξῆς ψηφίσματα·

α. Περὶ παλαιῶν χρεῶν τῶν κοινοτήτων.

β. Περὶ τῶν καθυστερούντων εἰς τὸ δημόσιον ἀνετίθη εἰς τὰς
Βουλὰς.

γ. Ψήφισμα περὶ ἀπονομῆς τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Συνελεύ-
σεως εἰς τὴν προεδρείαν αὐτῆς καὶ τὸ Γραφεῖον.

Ὁ Πρόεδρος ἐνταῦθα εὐχαρίστησε τὴν Σύνοδον ἐκ μέρους τῆς
προεδρείας καὶ τοῦ Γραφείου, καὶ συνεχάρη τὸ ἔθνος διὰ τὴν αἰτίαν

ποπεράτωσιν τοῦ μεγάλου ἔργου τῆς ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἀνακτῆ-
 μος τῆς αὐτονομίας καὶ εὐνομίας τῆς Ἑλλάδος.

δ. Περὶ μνημείου τοῦ Κυβερνήτου. Ὁ Πρόεδρος ἐξέφρασεν ἐν-
 ειθὴ ὅτι εἶναι δικαία ἡ πρότασις αὕτη.

ε. Εὐχαριστία πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν ἐπιτροπὴν, καὶ
 ὡς τὴν Πρόεδρον αὐτῆς.

Τὴν 3 1/2 μ. μ. ἡ Συνεδρίασις ὁμιλήθη, καὶ ἡ ἐπιτροπὴ διευ-
 θύνθη εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ἀπὸς τέλος πάντων κατὰ τὴν χθονίαν συνεδρίαν τῆς 17.
 τοῦ τρίτου μηνὸς ὑπεπραστώσεως, ἀπὸ αἱ ἀφῆται τῆς Συνόδου, καὶ
 δωδεκάμελὲς ἐπιτροπὴ σταλείτω μετὰ τῶν ἀντιπροσέδρων καὶ
 δύο Γραμματέων πρὸς τὸν Βασιλέα τοῖς εἰδοποιήσαι καὶ τὴν
 λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι
 εἶναι ἐτοιμὴ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ εἰς τοὺς κόλπους τῆς νὰ ὁμι-
 σῇ ἐπὶ τοῦ Συντάγματος καὶ νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὰς συνε-
 δριάσεις τῆς. ὁ Βασιλεὺς ἀρῶν ἐνέχθη τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Συ-
 νόδου, διέταξε διὰ προγράμματος νὰ γένῃ τὴν αὔριον πρῶ-
 τον τελετὴ ἐκίσημος εἰς τὴν Ἀγίαν Εἰρήνην, ὅπου θέλουν ἔλθαι αἱ
 Μεγαλειότητές των καὶ ἀπασαί αἱ πολιτικαί, δικαστικαὶ καὶ στρα-
 τιωτικαὶ ἑρχαὶ διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν θείαν λειτουργίαν· προσδιώ-
 ρισε δὲ καὶ τὴν δευτέραν ὥραν μ. μ. διὰ νὰ δώσῃ τὸν ἐπὶ τοῦ Συν-
 τάγματος ὄρκον τῶν.

Σήμερον (τὴν 18) τὸ πρῶτον προσηγγείλαν τὴν ἐν τῇ ἐκδοτὶ καὶ εἰς
 κηνοβολισμῶν, ὅλοι οἱ πολιτικοί, δικαστικοί καὶ στρατιωτικοί
 ἄρχοντες ἡ ἱερὰ Σύνοδος ὁμοῦ καὶ οἱ Πρέσβεις τῶν ξένων Δυνά-
 μειν ἦλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης· περὶ τὴν
 δεκάτην ὥραν ἡλθον ὡπλίτως ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασιλισσὴ μετὰ
 μεγάλῃς παρατάξεως ἐν τῷ μίσθῳ τῶν ἀντιπροσέδρων καὶ τῶν ἐυλο-
 γιῶν τοῦ λαοῦ· ἤκουσαν ὅλην τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐπειτα ἐψέ-
 λη δέησις πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ μακροβιότητος
 τῆς Μεγαλειότητός των, καὶ μετὰ τὴν τελεῶσιν τῆς τελετῆς
 ἀπῆλθον ὡπλίτως ἀνενσημασμένοι εἰς τὰ Βασιλικά.

Οἱ πληριξόσιοι δὲ συνήλθον εἰς τὸ Βουλευτήριον, ὅπου ὑπέγρα-
 ψαν τὰ διαφόρα ψηφισμὰ· ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τοῦτῳ ἦλθον καὶ
 ὅλοι οἱ ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας πολιτικοὶ καὶ δικαστικοὶ ὑπάλλη-
 λοι καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Στρατοῦ, ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ οἱ
 Πρέσβεις τῶν Δυνάμειν· συνέβησε δὲ τόσον πλῆθος λαοῦ εἰς τὸ
 ἀκροατήριον τοῦ Βουλευτηρίου, ὥστε δὲν εἶχον τόπον νὰ σταθῶσι·
 αἱ συμπνικώτεραι κυρίαι τῆς πόλεώς μας ἦλθον καὶ ἐτοποθετή-
 θησαν εἰς τὰ διαφύρα δι' αὐτὰς προσδιωρισμένα μέρη· ὁ στρατὸς
 εἶχε παραταχθῇ κατὰ γράμμην ἀπὸ τὸ παλαιὸν μέχρι τοῦ Βου-
 λευτηρίου, ἐξώθεν τοῦ ὁποῦ ἡ μουσικὴ ἐκπαινίζε διαφόρους ἤχους
 διαχέοντα τὴν εὐθυμίαν εἰς ὅλους ἐν γένει τοὺς πολίτας.

Ἀφ' οὗ ὁ ὑπεγρίστησαν τὰ ψηφισμὰ ἐκλήθη μία δωδεκάμε-
 λὲς ἐπιτροπὴ, ἥτις μετὰ τῶν Ἀντιπροσέδρων καὶ Γραμματέων

ἔμαλλε νὰ ὑποδεχθῇ τὴν Βασιλέα εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Βουλευτηρίου· συναθροισμένων δὲ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης διὰ νὰ ᾔναι ἔτοιμοι νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἐντολὴν των ἐρῆσιν μετὰ τινων συναδελφῶν τοῦ ὁ Πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου Κ. Κωνσταντῖνος Κινάκης, φέων μεθ' ἐκιντοῦ τὸν μεγαλόστιχον τοῦ Σωτήρος, τὴν ὁποῖον ἡ Μεγαλειότης του εὐφραντήθη νὰ ἀπονεύμῃ πρὸς τὸν Γέροντα Σημεῶνα τῆς ἐπαναστάσεώς μας, τὸν Κύριον Πανοῦτζον Νοταρᾶν, εἰς τὸν ὁποῖον τὸν περιεβλεν ὁ ἴδιος Κύριος Κινάκης· οἰδοῦνται τῆς Συνόδου καὶ τῆς Βασιλικῆς ἀποφάσεως ἡ Σύνοδος ἐχαιρέτησε τὸν Γέροντα Νοταρᾶν, ὅστις ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Βασιλέα διὰ τὴν χάριν, τὴν ὁποῖαν παρὰ τῇ Μεγαλειότητι του εὔρειν, εὐχαρίστησε καὶ τὴν Σύνοδον διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν εὐνοίαν τῆς καὶ ἀπεσφόθη εἰς τὴν εἴρην του.

Περὶ δὲ τὴν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐρῆσεν ἡ Βασιλισσα εἰς τὸ Βουλευτήριον ἧτις ἅμα ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς, ἐχαιρέτηθη μετ' ἐπανηλλημμένους ἀνευρημίτες ἀπὸ τοὺς Πληρεξουσίους καὶ τὸ ἀκροατήριον· ἀκολούθως δὲ ἐρῆσεν καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνευρημιῶν καὶ εὐλογιῶν τοῦ λαοῦ· ἐμβαινὼν δ' εἰς τὴν θύραν τοῦ Βουλευτηρίου, ὅπου πρὸν ὑπεδέχθη καὶ ὁ Φρόν-ραρχος τῆς Συνόδου κύριος Δημήτριος Καλέργης, σταματήσας τοῦ ἐξέρρασε τὴν Βασιλικὴν Του εὐαρέσκειαν διὰ τοὺς πόνους τοὺς ὁποῖους κατέβλεπεν ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας, ἡσυχίας καὶ εὐταξίας τῆς Πρωτευούσης, καθὼς καὶ διὰ τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν ἰσχυρίαν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνελεύσεως, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν φρόνησιν τὴν ὁποῖαν κατέβλεπεν τὸ διαίτημα τῆς ὑπουργικῆς ταύτης ἐδείξε, εἰδοποιῶν αὐτόν, ὅτι εὐφραντήθη νὰ τὸν προβιβάτῃ εἰς βαθμὸν τοῦ Ὑποστρατήγου νὰ τὸν διορίσῃ δε καὶ Ὑπασπιστὴν του.

Προχωρῶν ὑπεδέχετο ἀνευρημισμένος καὶ εὐλογούμενος ὑπὸ τῶν Πληρεξουσίων καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ· φθίσας δὲ εἰς τὸ μέρος τοῦ Θρόνου ἀνέβη ἐπ' αὐτοῦ ἀπ' ὅπου ἐχαιρέτησε καὶ εὐχαρίστησε παλλάκις τοὺς Πληρεξουσίους διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν μετὰ τὸν ὁποῖον τὸν ὑπεδέχθησαν καὶ καθίσας ἐπὶ τοῦ Θρόνου εἶπε τοὺς ἐξῆς λόγους·

Χαίρων διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ μεγάλου ἔργου τῆς συντάξεως τοῦ Πολιτεύματος τῆς Ἑλλάδος, ἐμγαρίζομαι ἐν τῷ μέσῳ Ὑμῶν διὰ τὰ ἐπισημασίω αὐτὸ διὰ τοῦ ὀρι-σμένου ἔργου.

Ἐπειτα ἡγήθη καὶ πλυσιάσας εἰς τὴν τράπεζαν ὅπου ἦτο σιμὰ τοῦ Εὐαγγελίου τὸ Σύνταγμα, ἡσπίαθη πρῶτον τὸ ἱερὸν Εὐαγγέ-λιον ἔπειτα θέσας τὴν χεὶρά του ἐπ' αὐτοῦ ἐξερῶντες μετὰ τὴν με-γαλητέραν εὐκρίνειαν καὶ κατάνυξιν τὸν ἀδόλουθον τοῦ Συντάγμα-τος ὄρον·

« Οἰμύω εἰς τὸ δρόμα τῆς δημοσύου καὶ ἀδαιρέτου
« Τριῖδος νὰ προσεταιρῶ τὴν ἐμπαυτοῦσαν θρησκείαν
« τῶν Ἑλλήνων, νὰ θηλάττω τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς Ἰδι-
« μοις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ νὰ διατηρῶ καὶ ἔτι·

α ρασιζω τήν Ἑθνικήν αὐτονομίαν καί τήν ἀκραιότερα
α τοῦ Ἑλ.ληνικοῦ Ἀράτου.

Τελειώσαντες δὲ τοῦ δοκοῦσι Πληρεξούτοι καὶ ὅλον τὸ ἀκροα-
ριον ἐγκριέτησαν καὶ εὐλόγησαν τὸν Βασιλέα μὲ τὰς ζωηρότερας
ἀνευφημίας, αἵτινες ὅλον ἐπαναλαμβάνοντο· ἐντοσούτω ἐπραξι-
λεσε διὰ τῶν ὑπορχάντων τὴν κατέπαυσιν καὶ καθήσας πάλιν
ἐπὶ τοῦ Θρόνου ὡμίστησαν ὡς ἀκολούθως·

Εὐχομαι ὥστε τὸ Σύνταγμα, ὁ ἱερὺς οὗτος καὶ ἀρρήκτος
διομὴς μεταξὺ Βασιλείας καὶ Ἑθνικῆς σφραγίσῃ καὶ
προαγωγῇ τήν Εὐδαιμονίαν τῆς Ἑλλάδος.

Περικλεώδηςτος ἦν τὸ ἔργον, διὰ τὸ ἰσότηρ σιτηκόμενα
τὴν Ἑθνικήν Συνέλευσιν, κηρύττω τὴν λήξιν αὐτῆς.

Τὸ τέλος τοῦτου ἐπανάλαβεν ὁ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμ-
ματικῶν γεγονυῖα τῶ φωνῇ·

Ἀποπειρωθείσης δὲ τῆς πανδήμου καὶ χαρμώδους τρύτης
τελετῆς, ὁ Βασιλεὺς ἀπειχαιρέτησε τοὺς πληρεξουσίου καὶ ἀνευρ-
μούμενος μὲ τὰς πλείον ἐγκαρδίας εὐχὰς ἀνεχώρησε. Μετὰ ταῦτα
οἱ Πληρεξούσιοι καὶ τὸ ἀκροατήριον στρέψαντες πρὸς τὴν Βασιλίσ-
σαν ἄρχισαν ὡς αὐτῶς νὰ χαιρετοῦν καὶ τὴν Μεγαλειότητά της
μὲ τὰς ζωηρότερας ἀνευφημίας καὶ εὐλογίας· ἡ Μεγαλειότης της
ἀρῶν τούτοις εὐχαρίστησε πολλὰκις ἀνεχώρησε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς
τὰ Ἀνάκτορα, καθὼς καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐγκαρδισ-
τέρων καὶ ζωηρότερων εὐλογίων καὶ ἀνευφημιῶν.

Ὁ κίλημῆς μας ἰδύναται, βεβαίως, νὰ περιγράψῃ τὴν πένθη-
μον χάριν, τὴν ὁποῖαν ἐπρόξενησεν ἡ σημερινὴ ἀλτὶθὺς χαρμώδους
τελετὴ εἰς τὸ κοινὸν τῆς πρωτεύουσας· τόσον μόνον ἀρκούμεθα νὰ
εἰπώμεν ὅτι τὸ ἔθνος ἡσθάνθη τὴν πρῶτον ἡμερὴν τὸν ὅποιον
διὰ τῆς κυριαρχικῆς φρονήσεως τοῦ βασιλεως τοῦ ὍΘΗΝΟΣ
καὶ τῆς ἰδίας τοῦ ἀξιοτυχετάτου διαγωγῆς ὁμοῦ καὶ τῶν εἰλικρινῶν
προσπαθειῶν πολλῶν φρονίμων μελῶν του καὶ εἰλικρινῶν φίλων
του ἀπέδραυσεν. Εἰς ὅλον ἐν γένει τὰ πρόσωπα ἦτο ζωγραφισμέ-
νη ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦμεν νὰ ἀποσιωπή-
σωμεν, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν εἶλαμεν φαιδρότερον τὸν ὍΘΗΝΑ παρὰ
τὴν ὥραν ἐκείνην καθ' ἣν ἦλθεν εἰς τὸ Βασιλευτήριον διὰ νὰ ὁμώσῃ ἐπὶ
τοῦ Συντάγματος καὶ νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου.

ὑπὸ τοιούτους δὲ αἰτίους οἰωτούς ἐκυρώθη καὶ καθιερώθη τὸ
τόσον ποθητὸν ἀπὸ τὸν ἐλλήνικόν λαόν Συντάγμα, ὃ κατὰ τὴν
ἐκφράσιν ἐνὸς τῶν πρωταγωνιστῶν μας, τὸ πολιτικὸν μας εὐαγγέ-
λιον.

Τὸ καθιερωθὲν ἤδη Σύνταγμα μας, ὅχι μόνον δὲν εἶναι ὀλιγό-
τερον ἐλεύθερον καὶ ὀλιγώτερον προοδευτικὸν τοῦ Ἀγγλικοῦ καὶ
Γαλλικοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔχει καὶ τῆς κλίμας ἐκείνης τὰς ὑποίως πολ-
λῶν ἐθνῶν συντάγματα ἔχον ἐνέκα τῆς ἀρχαιοτέρας κοινωνικῆς
καταστάσεως των· ἤμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι εἶναι προϊόν τοῦ
19. αἰῶνος. Τὸ Σύνταγμα μας τοῦτο, ἐνῶ στρέφει τὴν κοινωνικὴν

μας κατὰστασιν εἰς βίσεις ἀκραδάντους, στερεώνει καὶ διὰ τὸ μέλ-
λον τὸν Θρόνον τοῦ ΟΘΩΝΟΣ εἰς τοὺς ἀπογόνους του, ἐξασφαλίζει
δὲ ὅλας τὰς πολιτικὰς μας ἐλευθερίας, τὴν ζωὴν, τὴν τιμὴν καὶ
τὴν περιουσίαν ἐκάστον Ἕλληνας καὶ παντὸς ἀνθρώπου κατοικοῦν-
τος εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἐξασφαλίζει τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως,
τῶν φρονημάτων, τὴν ἐλευθερίαν τῆς βιομηχανίας, καὶ τέλος πᾶν
ὅ,τι διὰ τὴν εὐφροσύνην του ἀπαιτεῖ ἡ κοινωνικὴ κατὰστασις τοῦ
λογικοῦ ἀνθρώπου. Τὸ Σύνταγμα μας ὑπόσχεται προσέτι τὴν πρό-
σθεον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος· ἔχει, ὡς εἶπαμεν ὅλας τὰς
ἀριτὰς τῶν Συνταγμάτων τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν, καὶ τινὰ
πλεονεκτήματα σύμφωνα μὲ τὸν αἰῶνά μας. Ἀλλ' ὅμως ὅσαι αὗται
αἱ ἀρεταὶ τοῦ θέλοντος μένει νεκρὰ ἂν δὲν φροντίσωμεν νὰ ἀναδει-
χθῶμεν ἄξιοι τῆς ἐφαρμογῆς του.

Τὸ Σύνταγμα τοῦτο λοιπὸν θέλει μεγαλύνει διὰ παντὸς τὸ ὄνο-
μα τοῦ ΟΘΩΝΟΣ, καὶ θέλει ἀνυψώσει καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος εἰς τὸν
μέγιστον ἐκείνον τῆς εὐδαιμονίας, εἰς τὸν ὁποῖον διὰ τῶν τοιούτων
ἐλευθεριῶν ἢ δικαίων ἀρχῶν ἐφθασαν τὰ μᾶλλον πολιτισμένα καὶ
ἐνδοξὰ ἔθνη.

Ἡ Ἀθηνᾶ, ἂν ἐξ ἀρχῆς ἐστάθη πιστὸς διερμηνεὺς τῶν αἰσθη-
μάτων τοῦ ἔθνους θέλει νομίζεσθαι εὐτυχὴς, διότι ἐδυνάθη νὰ
ἐκπληρώσῃ μέρος τοῦ πρὸς αὐτὸ χρέους της. Ἀλλ' ἐντοσούτω
δὲν ἐμπορεῖ νὰ μὴν εὐχαριστήσῃ καὶ τοὺς πληρεξουσίους ἐκείνους,
οἵτινες ἐργασματοποίησαν, ὅλας ἐν γένει τὰς διερμηνευθείσας παρ'
αὐτῆς εὐχάς. Μένει ὁμως νὰ πράξῃ ἀκόμη πολὺ· μένει νὰ ἐνα-
σχοληθῇ καὶ μὲ ὁρμητὰ Ἄργου νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὴν στερέωσιν
καὶ πιστὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συντάγματος αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἔργου τούτου
τὴν σπουδαιότητα καὶ δυσκολίαν ἀναγνωρίζει, καθ' ὅσον μάλιστα
εἰς τὴν κτήσιν ἐνὸς ἀγαθοῦ συνεργεῖ πολλάκις καὶ ἡ τύχη, ἐνῷ
διὰ τὴν ἐκτέλεσίν του ἀπαιτεῖται φρόνησις ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ
ἀνωτέρα τῆς κτήσεως. Ἀλλ' ὅμως θαρραλέως ἐμβαίνει καὶ εἰς
τὸ στίχδιον τοῦτο, πεπεισμένη ὅτι δὲν θέλει τὴν ἐγκαταλείψῃ
ἡ ἔθικα τοῦ ἔθνους συνδρομὴ καὶ ἡ σύμπραξις τῶν ἀληθῶς φιλο-
πατριῶν καὶ ἐχρηρῶν Ἑλλήνων.

Ἡ σημερινὴ καθέρεσις τοῦ Συντάγματος περιέχουσιν εἰς ὅλων τὰ πρό-
σωπα ἀνέκδοτον ἀγαλλίαν· ὅλων ἡ ὁμιλία περιστρέφεται εἰς τὰ τῆς
τελειτῆς εὐχαριστούντων τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ τόσον μεγά-
λου ἔργου. Τὸ ἑσπέραις ἐφωτίσθη ἡ πόλις· περὶ δὲ τὴν 8. ὥραν μ. μ. ὁ
στρατὸς ὅλος μὲ δάδας ἀναμμένας καὶ μὲ τὴν στρατιωτικὴν μουσικὴν,
ἀκολουθούμενος ἀπὸ πληθοῦ λαοῦ, προκορευομένου τοῦ ἱππικοῦ,
ἦλθεν εἰς τὴν πλατείαν τῶν ἀνακτόρων, ἀπ' ὅπου καὶ ἀνιζούσης τῆς μου-
σικῆς ἀπεύθυναν μὲ ἐνθουσιασμόν τὰς πλείον ἐγκαρδίας ἀνευρημίας καὶ
εὐλογίας ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης. Αἱ Μεγαλειότητές του
ἐξηλθον εἰς τὸν ἐξώστην ἀπ' ὅπου πολλάκις τοὺς εὐχαρίστησαν διὰ τὰς
ὑπὲρ αὐτῶν ἐνθέρμους ἐπιδείξεις των. Τελευταίον, ἐκίτα ἀπὸ ἱκανὴν ὥ-
ραν ὁ στρατὸς ἐκστρέψαν εἰς τοὺς στρατώνας. Μετὰ φαινόμενον ὅθ' ὄντι
ἄξιον περιεργίας τὸ νὰ βλέπῃ τις τεταγμένον εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑρμοῦ
τὸν λαμπροχρόνον στρατὸν σχηματίζοντα ποταμὸν Πυρρολεγέθοντος νινού-
μενον ἔκθ' ὅτι ὡς πρὸς τὰ ἄνω, καὶ προβαίνοντα χαρίντως μὲ τὴν πε-

ποιθῆσιν ὅτι καὶ οὗτος συνετέλεσε τὰ μέγιστα ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ
ἔθνους του.

— Κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμερικὴν ἑορτὴν ἐπροβιβάσθησαν εἰς τὸν τοῦ
Υποστρατήγου βαθμὴν οἱ Κύριοι Κόνσταντίνος Δότσηρης, Δημήτριος Καλέργης,
Ι. Μαρμύρης καὶ Ἰωάννης Μαρτυριάνης· ἑταυρώθησαν δὲ καὶ διάφοροι
ἀξιωματικοὶ τοῦ ταυτοῦ στρατοῦ καὶ ἄλλοι.
